

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET RAVENNEST

N° 2258

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET RAVENNEST

HOOFDSTUK I

RAFFLES ZOEKT VERSTROOING

De voorstelling in het Hypodrome Theater te Londen was reeds sedert een half uur aan de gang, toen de deur van een loge, recht tegenover het toneel, zacht geopend werd en er twee heren binnentraden, die blijkbaar tot de hoogste stand behoorden, hetgeen niet alleen viel af te leiden uit hun kleren, maar vooral uit de wijze, waarop zij die kleren droegen. De een kon een jaar of veertig zijn, stellig niet veel ouder, de ander was vrij wat jonger, en terwijl de oudste der beide mannen zwart was, hoewel zijn haar aan de slapen reeds begon tē grijzen, zo was de jongste lichtblond, van dat blond, zoals men het nog wel in sommige gedeelten van Norman-

dië vindt. De beklagenswaardige minnaar van Sapho, waarvan Alphonse Daudet ons verhaalt, moet van dat blonde haar hebben gehad.

En verder geleken de beide mannen op elkaar, alleen door hun lichaamsbouw die slank was en van kracht, geregelde oefening, en lenigheid getuigde.

Het waren John Raffles en Charles Brand, zijn onafscheidelijke vriend, die daar zoëven waren binnengetrepen en plaats hadden genomen op de beide voorste stoelen, in de overigens geheel verlaten loge.

Maar het spreekt vanzelf dat geen der rijkgeklede vrouwen, die nieuwsgierig naar hen keken, en geen der heren, die

hen eerbiedig groetten of amicaal toeknikten, inderdaad wisten, wie daar zaten. Dat was Lord William Aberdeen, zo meenden zij, met zijn secretaris Brand, dat wilde dus zeggen de vicevoorzitter van de bekende Windsor Club een wat zonderlinge man, die zelfs maandenlang buiten Londen vertoefde, en dan plotseling weer kwam opduiken, gevreesd wegens zijn scherpe tong in de kringen, die hij wel verplicht was tot de zijne te maken, en aanbeden in de Londense wijken, waar armoede en ellende heersen en waar hij met milde hand giften placht rond te strooien.

Op het ogenblik dat Raffles en Brand plaatsnamen, was een zestal negers, volkomen gelijk gekleed, tot op een millimeter even groot, bezig, het toneel en de gehele zaal te vullen met ratelend, sterk gerythmeerd geklepper van hun schoenzolen. Het klonk alsof daar een legertje castagnettespelers aan de gang was, en het ging zo volkomen gelijk, alsof daar niet zes mannen, maar slechts één zijn lange benen verrekte, zijn knieën binnenstebuiten boog, en met zijn armen zwaaide.

— Onze leermeesters, zei Raffles, nadat hij die vreemde bewegingen enige ogenblikken had aangezien.

— Hoe bedoel je dat, Edward? vroeg Brand verbaasd.

— Wel, je danst immer Foxtrot en shimmy, Charles? In de perfectie immers, als ik het wel heb?

— Ik geloof te mogen zeggen, dat ik niet al te slecht dans, antwoordde Brand niet zonder een tikje ijdelheid.

— Welnu, beste kerel, dat heb je van die negers geleerd. Wel te verstaan: niet van die zogenaamd beschaafde zwarten, die je daar voor je ziet, in hun bruine tuxedo's en hun witte slobkousen, maar van de oorspronkelijke bewoners der oerwouden, die deze dansen weer hebben afgekeken van de apen, die aldus tijdens de paartijd dansen. De Afrikaanse negers leerden die dansen weer aan de matrozen, die de kustplaatsen bezochten, zij geraakten thuis in de meest beruchte kroegen van Zanzibar, Mozambique, van Port Saïd, Caïro en New Orleans, kortom van alle havenplaatsen

in primitief ontwikkelde landen, en van die kroegen werden de dansen regelrecht overgebracht naar de tegenwoordige dancings. Je wilt me toch zeker niet wijsmaken dat ik iets nieuws vertel?

— Neen, maar wacht eens even, Edward. Ik geloof dat ik iets minachtends in je stem hoor, en daar verzet ik mij tegen. Die dansen zullen dan toch wel een weinig gecultiveerd zijn.

— Niet in het minst, amice. Het tegendeel is waar. De naakste Bosneger, ik kan je verzekeren, danst kuiser dan verreweg de meeste van onze moderne meisjes. En de bewegingen die hij maakt zijn hem in ieder geval als het ware aangeboren. Tenslotte komen zij overeen met zijn hele lichaamsbouw, enfin, met zijn natuur. Maar wat de tegenwoordige salonheld in zijn lelijke zwarte rok wel bewegen kan, om, als met zevenmijlslaarzen aan, met stijve spillebenen door een grote zaal te stappen, en daarbij een voor driekwart naakte dame op zijn weg mee te voeren, dat is mij een raadsel. Ik kan het alleen verklaren uit een soort atavisme. Wel beschouwd deden de holbewoners niet anders als zij elkanders vrouwen roofden.

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan, en vroeg toen langs zijn neus:

— Niet goed in je humeur? Waren de oesters niet naar je zin?

— Waarom vraag je dat? Omdat ik je een klein lesje in de biologie van de danskunst geef? Nu ben je op je teentjes getrapt, omdat ik je met een holbewoner vergelijk. Zijn wij mensen dan soms iets anders, al wonen wij niet meer in holen, wat nog niet eens voor allen opgaat, hetgeen je met me eens zult zijn, wanneer je een bezoek brengt aan White Chapel, of de duistere havenwijken van Londen?

— Maar de beschaving, Edward...

— Daar gaat onze beschaving, viel Raffles hem in de rede. Het scherm valt juist voor hun zwarte tronies meer. Apropos, die nikkers herinneren mij er aan, dat ik trek heb in een kop koffie. Wil je er een voor mij bestellen, amice. En je zult dan toch de loge uit moeten, en kunt eens aan gravin Densmore vragen, die in de loge tegenover ons zit,

of het haar schikt, dat ik haar morgenmiddag kom bezoeken, er is sprake van een liefdadigheidsvoorstelling, waarop ik zal moeten medewerken.

Brand stond op, ging de loge uit, en gaf daardoor de beschouwing prijs van een corpulente dame in zeer korte rokken, die met een zware basstem het lied van de Torreador zong.

Raffles luisterde een ogenblik met hoog opgetrokken wenkbrauwen naar het doffe gerommel, dat uit de ingewanden van deze speling der natuur scheen op te stijgen, geloofde voor een ogenblik aan bedrog, kwam van die mening terug, door een blik op de vorm der benen en van het bovenlichaam der zingende dame, geeuwde, en haalde het laatste nummer van de Times uit zijn zak.

Reeds voor hij met Brand het middagmaal was gaan gebruiken in de weelderige eetzaal van het Hotel Cecil, had hem een klein berichtje getroffen, dat hij nu nogmaals overlas, en hij was er juist bijna mee klaar, toen Brand weer binnentrad met de woorden:

— Je koffie komt, Lady Densmore zal het zich een eer rekenen, je morgen te mogen ontvangen. Zij stelt zich voor levende beelden te vertonen en zij verzekerde mij, dat zij, bij de samenstelling van « De Symphonieën van Beethoven » het beroemde schilderij van Echevary, geen betere violist kan denken dan jij zult kunnen opleveren.

— Ik zal mij dat in het geheugen prenten, Charles, dat beloof ik je, zei Raffles. Ik zal het haar wel eens met gelijke munt betaald zetten.

— Wat bedoel je daarmee, Edward? Acht je je daardoor beledigd?

— Ken je dat schilderij van Echevary, Charles?

— Ik moet je eerlijk bekennen: ik geloof niet dat ik het mij goed herinner.

— Nu, ik zal je een beschrijving besparen. Maar die violist op het schilderij staat op de achtergrond, en met zijn rug naar het publiek toegekeerd. Ik vergeef mevrouw de gravin die hatelijkheid nooit.

— Ik weet dat je maar gekheid maakt Edward. Het goede mens is zo volko-

men leeghoofdig, dat zij bij haar woorden nooit nadenkt. Zij is als die beroemde staatsman, waarvan Disraëli getuigde: « Als hij begint te spreken, weet hij niet waarover hij het hebben zal, als hij spreekt, weet hij niet waarover hij het heeft, en als hij klaar is, weet hij niet waarover hij het gehad heeft. ». Zij had dus evengoed kunnen zeggen, dat je uitstekend geschikt zoudt zijn voor de rol van viol of van vleugelpiano. Er is maar één ding, dat haar werkelijk buitengewoon veel belang inboezemt, en dat is zijzelf. Wat lees je daar?

— Het is een aardig berichtje, amice. Er is sprake in, van de Raven.

Brand keek Raffles verbluft aan, en herhaalde verwonderd:

— Raven? Welke Raven?

— Men kan wel zien, dat het leven snel gaat, en dat wij in lange tijd niet in Londen hebben gewoond, antwoordde Raffles spottend. Ik zal je er dus wel aan moeten herinneren, dat wij enige jaren geleden tegen die Raven een verbitterde strijd hebben moeten voeren. Om kort te gaan, Charles, men geeft die naam aan een zeer beruchte en gevaarlijke Londense misdadigersbende, die, wat de organisatie betreft, weliswaar niet is te vergelijken met de Bende van het Kwade Oog, ook niet wat de omvang betreft, maar die er in andere opzichten weer veel op gelijkt.

Brand gaf geen antwoord. Plotseling kwamen hem weer voor de geest die bonte tafereelen, die gevaarvolle strijd, de listige zetten van de tegenpartij, en de nog sluwere tegenzetten van Raffles. Enige namen kwamen hem weer in de gedachten, en hij sloop weer aan de zijde van Raffles door de nauwe, onderaardse gangen, om de leiders der bende te overvallen.

Nu zei hij, langzaam met het hoofd knikkend:

— Ons leven is zo overvuld van avonturen, Edward, dat ik deze episode niet aanstonds in mijn herinnering kon terugroepen. Wat is er met de Raven? Zijn ze verdelgd?

— Verre vandaar. Integendeel, zij zijn krachtiger dan ooit, zij schijnen nieuwe krachten te hebben gewonnen, en daar-

om is de politie voornemens, alles in het werk te stellen, om de schurken te bestrijden, en daarbij roept zij de hulp in van alle weldenkende burgers.

— Roept zij de hulp in? herhaalde Brand verbaasd. Wat wil zij daarmee? Hoe stelt zij zich die hulp voor?

— Daar ben ik zelf niet goed achter kunnen komen, antwoordde Raffles schouderophalend. Maar het is vroeger wel voorgekomen, dat er inbraken werden gepleegd door leden van de Bende der Raven, dat dit volkomen vaststond, dat de bestolene bewijzen had kunnen leveren, maar het niet durfde doen, uit vrees voor wraak. Thans hoopt de politie, dat de burgerij wat meer moed aan de dag zal leggen, en haar alles zal mededelen, wat men bij toeval te horen krijgt omtrent de verrichtingen van deze gevaarlijke bende. Ook de hulp van de Pers wordt ingeroepen, die met foto's en berichten de behulpzame hand moet bieden, en dan de radio niet vergeten. Nu nog een paar miljoen auto's meer, om het andere huis een danszaal, daartussenin een bioscoop, en degenen die nog genoeg hersens hebben om er aan te denken, kunnen hun valiezen pakken en hun heil naar een andere planeet zoeken.

— Ik wist wel dat de oesters je niet helemaal goed bekomen waren, zei Brand droogjes. Je bent een beetje zwartgallig, Edward. Ik moet het tot mijn spijt constateren. Of heeft misschien de lezing van het korte berichtje?...

— Neen, beste vent, intengendeel, de lezing heeft mij weer een beetje met het leven verzoend. Want, luister eens. De politie roept de hulp in van iedere weldenkende, nietwaar?

— Ja, dat schijnt zo.

— Geloof jij, dat ik wèl denk?

— Altijd en overal, mits de oesters vers zijn.

— Welnu, amice, dan kan mijn hulp niet anders dan gewenst zijn.

Brand keek de Gentleman-Dief een ogenblik met verschrikte ogen aan, liet zijn stem nog meer dalen, en herhaalde:

— Jouw hulp? Aan de politie? Wat bedoel je daarmee? Spreek je in ernst?

— In volle ernst. Wie zou beter dan

ik in staat zijn, in deze zaak hulp te bieden aan de politie? Wie kent beter dan ik de geheime schuilplaatsen, de sluipwegen, de methodes, de organisatie van de Bende?

— Dat wil ik allemaal graag toegeven, Edward, maar je zult toch niet zo dwaas zijn, je met deze dingen te bemoeien. Laat de politie het zelf opknappen. Waartoe zou jij voor haar de kastanjes uit het vuur halen?

— Om ze zelf op te eten, vriendlief. De strijd tegen het geboefte is niet alleen een zeer aangename en onderhoudende sport, maar zij levert mij ook grote voordelen op. Bedenk, dat in de nijverheidsbranche, waarin ik mij gespecialiseerd heb, de concurrentie steeds dreigender wordt. Onrijpe kwajongens, die te veel romannetjes lezen, comic strips, beeldromans, aftandse professoren, die een door hen uitgevonden bedwelmingsmiddel willen exploiteren, verlopen individuen van allerlei aard, geëxalteerde rijkelui-zootjes enzovoort, zijn thans het sleurleven moe, om welke reden dan ook, en versterken de gederen der misdadigers. Het is dus in mijn eigen belang, maar het is vooral in het belang van de ongelukkigen, die mij als hun beschermer beschouwen, dat ik er toe bijdraag, dat gespuis zoveel mogelijk te verdelgen. En daarom zal ik morgen mijn hulp aan de Hoofdinspecteur Baxter gaan aanbieden. Wij hebben elkaar in geruime tijd niet gezien, en ik verlang er werkelijk naar, weer eens enkele woorden met hem te wisselen.

— Hij zal je onmiddellijk laten arresteren, Edward, zei Brand hoofdschuddend.

— En ik wed, dat hij het niet zal doen, hernam Raffles. Hij zal wel wijzer zijn. Ik overschat hem volstrekt niet, maar hij zal toch niet zo dom zijn, de kip met de gouden eieren te willen slachten? En daarom blijf ik bij mijn voornemen. Ik geloof dat die corpulente dame, die daar als de bazuin van Het Laatste Oordeel optreedt, eindelijk is uitgerommeld, het onweer is afgetrokken, en wij kunnen dus vertrekken, zonder onhoffelijk jegens haar te schijnen.

Wij zullen naar de Windsor Club gaan, Charles, en daar kunnen wij in mijn particulier studeervertrek de zaak nog eens rustig overwegen.

— Maar de beroemde Conti komt nog,

met zijn gedresseerde honden en apen, klaagde Brand.

— Geef die dan maar om mijnentwille prijs, amice, en stel je morgenmiddag schadeloos, door een zitting van het Lagerhuis bij te wonen.

HOOFDSTUK II

HOOFDINSPECTEUR BAXTER IS SPRAKELOOS

Hoe levendig de geest van Raffles ook was, wanneer zich daarin eenmaal een besluit had vastgesteld, dan bracht hij het ook ten koste van alles, ten uitvoer.

Drie jaren geleden had Londen een moeilijke tijd doorleefd, want de Bende der Raven trad toen met de grootste onbeschaamdheid op, diefstallen, aanrandingen, affersingen, inbraken en zelfs moorden, allen door haar leden bedreven, waren aan de orde van de dag, en de politie scheen machteloos te zijn, een einde te maken aan deze toestand. Dat zij er tenslotte voor een groot deel toch in slaagde, had zij onwetens te danken aan de kostbare hulp van Raffles.

Maar de bende scheen nu herboren en het werd dus hoog tijd in te grijpen, voor zij opnieuw al te krachtig kon worden.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen een politieagent het werkvertrek van Hoofdinspecteur Phileas Baxter binnentrad, met een visitekaartje in de hand.

De grote man zat op dat ogenblik achter zijn schrijftafel, die met stapels rapporten overdekt was, en las met blijkbaar misnoegen, zijn zware sigaar van de ene hoek van de mond naar de andere rollend, een dagbladbericht, waarbij hij nu en dan een brommend geluid liet horen als een hond, wie men een kluiw wil afnemen.

— Wat wil je? vroeg hij stuurs, even van zijn blad opziende.

— Daar is een heer, die u over een dringende aangelegenheid wil spreken, mijnheer Baxter, antwoordde de agent. Hier is zijn kaartje.

Baxter nam het kaartje onwillig aan, en las:

JEREMIAS SNUG

Lijf-detective van de Shah van Perzië.

Baxter fronste het voorhoofd en knorde voor zich heen:

— Snug? En nog al een Jeremias Snug? Nooit van gehoord. Wat wil hij?

— Hij zegt, dat hij komt voor een zeer gewichtige zaak, mijnheer Baxter, en die hij daarom voorlopig alleen met u persoonlijk wil bespreken. Hij gelooft te kunnen zeggen, waar zich iemand bevindt, die u al jarenlang zoekt.

Nu was er in de gehele wereld maar één enkel persoon, die mijnheer Baxter inderdaad met de grootste ijver zocht, en die hij vurig hoopte te vinden. Die man was John Raffles. Dat wist natuurlijk de agent, die het kaartje had binnengebracht, evengoed als Baxter zelf, of heel Scotland Yard, ja als heel Londen.

De beide mannen keken elkander dus snel een ogenblik aan, en toen was het besluit van Baxter genomen.

— Laat die heer dan maar binnenkomen, maar neem de nodige voorzorgsmaatregelen. Heb je het goed verstaan, dat hij zei, te kunnen zeggen waar... de bewuste zich op het ogenblik bevindt?

— Hij zei erbij: misschien, inspecteur.

— Nu, wij zullen zien wat hij te zeggen heeft. Laat hem hier, en neem de nodige voorzorgsmaatregelen.

— Vraag excuus, Inspecteur, dat had u al eens gezegd.

— Dan zeg ik het nu nog eens. Maak dat je weg komt.

De agent verdween.

Een ogenblik daarna ging de deur weer open, en een vrij zwaarlijvig man trad binnen, met een aankomend buikje glimmend rode wangen, hooggeplaatste wenkbrauwen, en die er een beetje onnozelen uitzag, met zijn te korte jasmouwen, zijn te korte broek, en zijn lange slippas. Hij geleek veel meer op een plattelandsnotaris dan op een detective, maar Baxter zei tot zichzelf, dat een detective natuurlijk des te meer waard is in zijn beroep, naarmate hij minder op zulk een speurder lijkt.

Zonder zich de moeite te geven, op te staan, wees Baxter op een stoel, nam de bezoeker met zijn peper zoutkleurig, tamelijk lang haar een ogenblik aandachtig op, en vroeg, nadat Snug de deur achter zich had dichtgedaan en bescheiden had plaatsgenomen:

— U bent mijnheer Jeremias Snug?

— Die ben ik, mijnheer Baxter.

— Lijfdetective van de Shah van Perzië?

— Geweest, mijnheer Baxter.

— Geweest? Gij zijt het dus nu niet meer?

— Pardon, ik wel, maar de Shah is geen Shah meer.

— Wat is er dan met hem?

— Hij is dood, mijnheer Baxter, maar toen hij leefde was ik in zijn dienst.

— Zo, is dat de zaak. Hm! En, om ter zake te komen, weet u iets van... hem...?

— Mijnheer Baxter, ik weet alles van...hem.

Baxter wist zich slechts met moeite te beheersen, want hij had veel lust, van vreugde van zijn stoel op te springen.

Hij zette wel tien malen vliegensvlug zijn bril op en weer af, begon zenuwachtig aan de glazen te poetsen, zuchtte, verschoof op zijn stoel, alles als iemand, die zoëven een bericht heeft ontvangen,

dat voor hem te mooi is om het te kunnen geloven.

Toen kon hij eindelijk stotteren:

— Is het waar wat gij daar zegt? Zijt gij er in geslaagd, zoveel te weten te komen aangaande... de bewuste, dat wij hem zullen kunnen arresteren?

— Nu, mijnheer Baxter, zover is het nog niet, antwoordde de bezoeker met een beminnelijke glimlach. Gij moet niet alles opeens verlangen, ik geloof echter te mogen zeggen, dat ik zeer veel van Raffles afweet, om de zaak nu maar eens dadelijk bij de ware naam te noemen. Intussen, dit is geenszins de voornaamste reden, die mij tot u voert.

Mijnheer Baxter kon volstrekt niet inzien, welke redenen ter wereld van nog méér gewicht kon zijn dan een mogelijke arrestatie van Raffles, en hij wist zijn teleurstelling dan ook slechts met moeite te bedwingen toen hij hernam:

— Zeg dan spoedig wat u tot mij gebracht heeft. Ik hoop echter, dat gij daarna zo goed zult willen zijn, mij alles mede te delen wat gij van Raffles weet.

— Dat beloof ik u, antwoordde de ander, met dezelfde raadselachtige glimlach om de lippen. Het was mij er, eerlijk gezegd, slechts om te doen, bij u te worden toegelaten, maar nu ik hier eenmaal ben, begrijp ik wel, dat het niet eerlijk zou zijn, u geheel en al van inlichtingen onkundig te houden. En nu ter zake. De dagbladen melden, dat Scotland Yard voornemens is, de strijd tegen de Bende der Raven uit alle macht te hervatten nu de schurken de stad weer onveilig beginnen te maken. Hebben wij hier te doen met een canard?

Mijnheer Baxter was niet sterk in zijn Frans, en zijn gezicht had een vrij onnozele uitdrukking toen hij zei:

— Een kanaar? Welke kanaar, mijnheer?

— Mijnheer Baxter, zo onderrichtte de bezoeker hem plechtig, een canard is in onze taal een eendvogel. Het is een Frans woord, en men bedoelt er, naast het gevogelte dat ik zoëven noemde, ook een verzonnen bericht mee.

— Aha! O! riep mijnheer Baxter verrukt. Dat is iets om te onthouden. Heel

goed gevonden. Een verzonnen bericht: een kanarie: gebraden eendvogel. Laat ik het vooral niet vergeten. Maar ik kan u geruststellen; het is helemaal geen kanarie, maar het is de waarheid. Ik wil u echter alleen maar zeggen, dat ik die loslippigheid van de heren der pers volstrekt niet waardeer. Dat bericht had nog lang niet wereldkundig gemaakt mogen worden, en als men het mij vraagt, dan wil ik wel zeggen, dat een veel strengere censuur moest worden toegepast; die persmuskieten verzuren ons de arbeid.

Weer glimlachte de bezoeker.

Hij scheen er van op de hoogte te zijn, dat mijnheer Baxter inderdaad niet veel reden had, de hoofdstedelijke pers gunstig gezind te zijn, want sedert zijn worsteling met de Grote Onbekende was begonnen, had Baxter, zoals men dat noemt, een zeer slechte pers gehad.

Toen begon de oud-detective weer:

— Wij houden het bericht dus voor waar. De strijd met de Raven zal weer worden aangebonden. Gij verheelt u natuurlijk niet, mijnheer Baxter, dat die strijd zeer zwaar zal zijn?

— Ik verheel het niet, mijnheer, antwoordde Baxter ernstig.

— Dat wist ik wel, Welnu, hoofdinspecteur, ik ben van oordeel, dat gij de hulp van een bekwaam en moedig man in deze strijd zeer goed zult kunnen gebruiken.

Beledigd trok mijnheer Baxter zijn rosblonde wenkbrauwen zo hoog mogelijk op en riep:

— Wilt gij daarmee zeggen, mijnheer, dat onze politie alléén die taak niet zal kunnen volbrengen?

— Juist, mijnheer Baxter, antwoordde de bezoeker laconiek. Dat is mijn oordeel. Ik ben er zeker van, dat de politie niet op de hoogte is van alle hulpmiddelen, waarover de bende kan beschikken, van een groot aantal van haar schuilplaatsen, van haar gebruiken en gewoonten, en van haar vrouwelijk personeel. Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat de vrouw op het gebied der misdaad in negen en negentig van de honderd gevallen de hoofdrol vervult. Men pleegt een misdaad op haar, om

haar, of door haar. De uitzonderingen zijn zo weinig talrijk, dat men ze gerust over het hoofd kan zien. Welnu, bij de Raven zijn zeer veel vrouwen werkzaam; van verkoopstertjes af, via kamieners, tot bankiersvrouwen toe. Gij kijkt mij ongelovig aan? Het is niettemin de waarheid.

— Hoe weet gij dat alles? vroeg Baxter verbluft.

— Dat zal ik u, misschien aanstonds nog wel mededelen, antwoordde de bezoeker rustig. Thans is de eerste vraag, of gij mijn hulp aanvaardt.

— Uw hulp? Gij zijt dus de man, die de politie wil bijstaan in de strijd tegen de Raven?

— Zo is het, mijnheer Baxter. En zie nu eens hier: ik had u natuurlijk die hulp kunnen bewijzen, zonder er van te voren met u over te spreken. Het is echter de vraag of zij dan zo afdoende zou kunnen zijn als nu ik het genoegen en het voorrecht heb, vooraf met u te mogen praten. Het zal namelijk menigmaal voorkomen, dat de bijstand van de politie onmisbaar is, en ik wil er zeker van kunnen zijn, dat mij die bijstand onmiddellijk zal worden versterkt, zodra ik er om vraag.

Baxter keek de ander met zijn grote, ronde ogen een tijd lang zeer verwonderd aan, en barstte toen uit:

— Ik moet zeggen, mijnheer, u durft heel wat eisen. Weet u wat het zeggen wil, wat u mij daar vraagt? Ik denk er niet aan, uwe bekwaamheden als detective te onderschatten, maar alles wel beschouwd, en zonder kwaad te willen spreken van Perzië, dat land is toch niet te vergelijken met Londen.

— Ongetwijfeld, mijnheer Baxter. En gij kunt natuurlijk ook een weigerend antwoord geven op mijn verzoek, maar dat zou ik u toch ontraden. Werkelijk, alles zal beter gaan, als u mij carte blanche geeft...

— Wat moet ik u geven? Wat is karrebans? vroeg Baxter argwanend.

— Onbepaalde vrijheid tot handelen, mijnheer Baxter. Anders zou ik u mijn hulp wellicht moeten onthouden en dat kan niet anders dan ten nadele zijn van de politie, en de duur van de strijd tegen

de bende slechts verlengen. Ik behoef u zeker niet te vragen of u wel eens gehoord hebt van de Bende van het Kwade Oog?

Baxter schoof onrustig op zijn stoel heen en weer en plukte aan zijn rossig baardje.

— Natuurlijk heb ik daar van gehoord, mompelde hij. Ik weet dat de politie te New York, zo niet openlijk, dan toch in het geheim werd terzijde gestaan door... dezelfde man, over wie wij aanstonds zullen spreken: door John Raffles. Ik kan echter niet inzien, dat wij hier een vergelijking kunnen trekken. En overigens, ik zou de hulp van Raffles nooit aanvaarden, onder welke omstandigheden dan ook.

De bezoeker maakte een gebaar als om naar zijn hoed te grijpen, die hij naast zich had gelegd, en zei met een licht schouderophalen:

— Dan spijt het mij van de verloren tijd, mijnheer Baxter. Ik had u werkelijk gaarne van dienst willen zijn.

— Gij? hakkelde Baxter verblekend. Gij kwaamt hier dus spreken uit naam van Raffles? Gij kent hem?

— Ik ken hem, mijnheer Baxter, voor zoverre het de mens gegeven is, zichzelf te kennen.

Het bleef een ogenblik doodstil in het grote vertrek. Men hoorde niets anders dan het tikken van de grote pendule op de ouderwetse schoorsteenmantel, en de moeilijke ademhaling van de hoofdinspecteur.

Menigmaal had hij zijn spotzieke particuliere secretaris Marholm hartgrondig verwenst, maar hoe verlangde hij thans naar de aanwezigheid van dat oude heertje, hoewel hij wist, dat deze hem lichamelijk onmogelijk terzijde had kunnen staan.

Hij was zo volkomen overbluft, dat er wel een volle minuut verstreek, voor hij enig besef van de toestand kreeg. En toen kwam dat besef langzamerhand en als aarzelend. Daar tegenover hem, zo dichtbij, dat hij hem, als hij zich over zijn schrijftafel heen boog, had kunnen aanraken, zat de man, die reeds gedurende enige jaren door de politie van Parijs en van Londen werd

gezocht, de man op wiens aanhouding een beloning was gesteld van vijfduizend pond sterling, de man die hij als zijn doodsvijand beschouwde, daar hij zijn promotie tegenhield, en hem tot het onderwerp had gemaakt van talloze spotkende opmerkingen in de dagbladen.

Het was bijna ongelooflijk, dat Raffles werkelijk de onbeschaamdheid zou hebben zich op klaarlichte dag in het hol van de leeuw te wagen, en toch twijfelde Baxter niet. Reeds bij vroegere gelegenheden was de Gentleman Inbreker hem kalmpjes op zijn kantoor komen bezoeken, alsof het de eenvoudigste en natuurlijkste zaak van de wereld was, en geen van die keren had Baxter de gelegenheid gehad, zich van zijn slimme tegenstander meester te maken. Telkens was Raffles hem op het laatste ogenblik door de vingers geglipt.

Hij keek met verwilderde blikken om zich heen, als om hulp te zoeken. In de woeste kolking van zijn gedachten drong het slechts vaag en als met moeite tot hem door, dat hij onder het bereik van zijn linkerhand onder het blad van zijn schrijftafel een electricisch drukknopje had, en dat er, als hij daarop drukte, een agent zou binnentreden. Hij kon dan die agent bevelen, met assistentie terug te keren, en Raffles zou gearresteerd kunnen worden.

En hij drukte op dat knopje, terwijl de zweetdruppels hem langs de slapen dropen.

Maar wat er nu had moeten gebeuren, gebeurde in het geheel niet. De deur bleef gesloten en de agent verscheen niet.

Na enige ogenblikken zei mijnheer Baxter een van die woorden, die hem beroemd hadden gemaakt in de spotbladen, en die hem zelfs tot een onsterfelijke figuur zouden stempelen:

— De bel is zeker stuk, hakkelde hij met een onnozel, bête lachje om zijn dikke lippen.

— Zo is het, mijnheer Baxter, bevestigde Raffles op ernstige toon. Maar verwonder u daarover niet al te zeer. Ik heb bij het binnenkomen de draad doorgeknipt. Het is in mijn nadeel, maar ik moet u werkelijk adviseren, in een vertrek als dit, nooit de electricische draden

zichtbaar door de kamer te leiden. Dat behoort in huizen te worden gedaan. Hoe is het nu: aanvaardt gij mijn hulp of niet?

Het was alsof deze vraag de lucifer was, waarmede het vuurwerk wordt ontstoken. Mijnheer Baxter werd eensklaps vuurrood, en sputterde eerst tamelijk gedempt, dan hoe langer hoe luider:

— Schavuit! Schurk! Onbeschaamde bandiet. Durf je mij dat voorstellen? Geloof je dat ik er mij toe zal lenen, je hulp te aanvaarden? Boef. Je moest allang achter slot en grendel zitten.

— Een weinig minder huid, mijnheer Baxter, men zou u hiernaast kunnen horen, vermaande Raffles hem hoffelijk.

— Dat wil ik juist. Je hebt de bel kapot gemaakt, maar je zult mij niet kunnen beletten, om hulp te roepen. Ik zal...

Mijnheer Baxter beëindigde de zin op heel wat zachtere toon, want zijn bliken waren eensklaps gevallen op de zwarte loop van een revolver, die juist aan de andere kant over het blad van zijn schrijftafel kwam heengluren, en in de richting van zijn hoofd wees.

Hij was half uit zijn stoel opgerezen, maar liet er zich nu weer in neervallen, en mompelde op doffe toon:

— Ik ben sprakeloos. Je hebt me in je macht, maar als je gelooft, mijnheer John Raffles, dat je mij nu onder de knie hebt, dan kan ik je op mijn beurt zeggen, dat is een eendvogel.

— Mijnheer Baxter, laten wij toch trachten de burgerlijke beleefdheid jegens elkaar in acht te nemen, zei Raffles zoetsappig. Ik begrijp volkomen uw onaangename toestand, maar dat mag u toch niet verleiden tot het gebruiken van zulke lelijke woorden, als gij zo-even tot mij gezegd hebt. Laten wij liever eens op zakelijke wijze de kwestie onder het oog zien. Geloof gij niet, dat de hulp van een man als ik ben, u zeer veel waard moet zijn?

In zijn binnenste was Baxter daar natuurlijk ten volle van overtuigd, maar hij zou zich eerder de tong hebben afgebeten, dan het te bekenen. Het viel echter niet te loochenen, en daarom koos

hij de gulden middenweg, en antwoordde:

— In sommige gevallen is je hulp ons te stade gekomen, Raffles. Maar je begrijpt wel, dat het voor onze naam volstrekt ontoelaatbaar is, dat we je in dienst nemen. En daarom weiger ik je aanbod met de meeste beslistheid. We hebben je hulp niet nodig.

Raffles vestigde zijn grijze ogen doordringend op het rode, opgezette gelaat van de hoofdinspecteur, en zei langzaam:

— Zijt ge daar zo zeker van, mijnheer Baxter?

— Volkomen zeker.

— Gij slaat mijn aanbod in de wind?

— Ja, dat doe ik.

— Dan kan ik u wel zeggen, mijnheer Baxter, dat gij daar binnen zeer korte tijd spijt van zult hebben, antwoordde Raffles opstaande. Ik had u niets anders willen vragen dan... hoe zal ik het noemen, een wapenstilstand van enige weken. Gij zoudt uwe mannen slechts bevel behoeven te geven, mij in die tijd niet lastig te vallen, en in ruil daarvoor zou ik u geholpen hebben in de strijd tegen de Raven. Bezint zij u niet?

— Neen. Ik weiger. En ik zeg je nog eens, Raffles, neem je voor mij in acht, riep Baxter uit.

Raffles keek de hoofdinspecteur een ogenblik minachtend aan, haalde de schouders op, greep zijn hoed, zijn wandelstok, en nu pas zag Baxter tot zijn grote woede, dat hetgeen hij voor de loop van een revolver had aangezien, niets anders was geweest dan het onderende van die ebbenhouten stok.

Maar Raffles scheen zijn gedachten te hebben geraden, en stond al bij de deur.

— Ik geef u nog één kans, mijnheer Baxter, zei hij spottend.

In plaats van te antwoorden begon Baxter als een woedende stier te brullen, zodat een tweede deur in de kamer openging en een paar klerken verschrikt kwamen toelopen.

Het verdere wachtte Raffles niet af. Hij opende snel de deur, na de sleutel uit het slot te hebben genomen, deed

haar aan de gangzijde dicht, en was al twintig stappen verder, voor Baxter, half dol van woede, op de gesloten deur bonsde met zijn gesloten vuisten en schreeuwde, zodat zijn stem bijna van drift oversloeg:

— Houdt hem vast. Laat hem niet gaan. Raffles is in het gebouw, mannen.

Toen scheen hij de deur te verlaten en een der vensters open te werpen, want nu schalde zijn stem reeds door de straat:

— Geef acht. Sluit de voordeur. Raffles is hier. Honderd pond voor wie hem tegenhoudt.

Maar niemand van de agenten, die aanstonds in alle richtingen, en elkaar in de weg lopend, het grote gebouw be-

gonnen te doorzoeken, werd in staat gesteld, die som op te strijken.

Want het was alsof Raffles door de grond gezonken was. Hij was weg, en hij bleef weg. En het was al laat in de namiddag, toen men eindelijk begreep, hoe hij op zulk een raadselachtige wijze uit het gebouw had kunnen verdwijnen, want toen vond men in een oud kolenhok, waaraan niemand zo spoedig had gedacht, de kleren, waarin Raffles zijn opwachting bij Baxter was komen maken.

Er viel niet meer aan te twifelen, hij had daarbinnen snel die kleren afgeworpen, had in de uniform van politieagent aan de nasporingen deelgenomen, en was op die wijze ongemerkt buiten het gebouw gekomen.

HOOFDSTUK III

DE LEVENDE BEELDEN VAN GRAVIN DENSMORE

Lord William Aberdeen stond er in de hoogste kringen van Londen voor bekend, dat hij een uitnemend organisator was van soirée's, die een wat kunstzinnig karakter moesten hebben. Hij was onovertroffen in het samenstellen van programma's. Hij wist altijd originele grootheden te ontdekken op het gebied der vocale en instrumentale kunst, die nog niet in het openbaar waren opgetreden, en dan was voor de betreffende kunstenaars de toekomst voor goed gebaad. Want wie de eer had genoten, door toedoen van Lord Aberdeen te mogen optreden in een der weelderige salons der Upper Ten, die kon er zeker van zijn, dat zijn naam voorgoed gevestigd was.

Brand verwonderde zich er dus geenszins over, toen hij onder de correspondentie van Raffles, die hij steeds schifte en rangschikte voor zijn vriend ze onder de ogen kreeg, een uitnodiging vond van Lady Denmore, om de samenstel-

ling van een drietal originele levende beelden voor zijn rekening te nemen.

Dat was op dezelfde ochtend, toen Raffles in zijn zo voortreffelijke vorming de hoofdinspecteur van politie was gaan bezoeken.

Brand wilde de uitnodiging reeds indelen onder de rubriek: gelezen maar niet beantwoorde post, toen hij zich bedacht, en voor zich heen mompelde:

— Misschien wil hij er wel heengaan. Ik zal deze brief maar bij zijn particuliere post leggen.

Hij bleef doorgaan met het rangschikken der brieven, die met de ochtendpost waren gekomen, over de veertig in aantal, en waaronder heel wat aanvragen om steun en hulp. Zijne lordschap steunde zowel veelbelovende studenten, als talentvolle musici, er Brand had de strenge opdracht gekregen, geen enkele aanvraag om hulp ooit ter zijde te leggen, alvorens een grondig onderzoek te hebben ingesteld naar de omstandig-

heden van de aanvrager.

Het kon omstreeks half elf zijn, toen de jongeman van zijn arbeid opzag bij het opengaan van de deur.

Raffles stond op de drempel, keurig gekleed, in een grijsgeruit wandelcoostuum, de zwarte haren glad achterover gekamd. Hij bleef even met de knop van de deur in zijn hand staan, deed deze toen langzaam dicht, kwam op de grote ebbenhouten tafel toelopen, waaraan Brand zijn werk verrichtte, en zei eenvoudig:

— Hij weigert.

— Wat? Wil hij je hulp niet aanvragen?

— Neen. Hij wilde mij, integendeel, laten arresteren, de ondankbare, oude schavuit.

— Van zijn standpunt beschouwd is dat ook niet zo verwonderlijk, zei Brand lachend.

— Ik heb hem een kans willen geven, hernam Raffles schouderophalend. Het spreekt vanzelf, dat ik toch de Raven zal bestrijden, al zal ik het dan nu zonder de hulp van de politie moeten stellen.

— Had je moeilijkheden toen je wilde vertrekken?

— Het had niets om het lijf. Je weet dat ik onder de kleren van de detective een uniform droeg. Ik behoefde dus niet anders te doen dan die bovenste kledingstukken uit te trekken in een berg-hok, waarvan ik een sleutel had, en waaruit ik had kunnen ontsnappen, als men het ontijdig had willen doorzoeken, want er is een groot tuimelraam in. Ik liep bedrijvig mee met de andere agenten, en zo kwam ik op straat zonder dat iemand acht op mij sloeg. Ik ben mij toen verder gaan verkleden in ons huis, met de twee uitgangen in de Victoria Street. Het schijnt een grote post te zijn, Charles, je hebt daar een aardig pakket liggen.

— Twee en veertig brieven, antwoordde Brand. Heel wat aanvragen, en ook nog een aantal uitnodigingen. Ik heb hier afzonderlijk gelegd het verzoek van Lady Densmore, om voor de samenstelling der levende beelden tijdens haar soirée te zorgen. Zij denkt zich een to-

neel aan het hof van Koningin Cleopatra een reproductie van het « Eiland Cythera » van Fragonard, en nog iets naar je eigen keuze.

— Wat zou je denken, Charles, van een reproductie van een stukje van White Chapel? Bijvoorbeeld een moeder met acht kinderen, die de gehele dag niets anders hebben gegeten dan een oude broodkorst? Op de achtergrond nadert de vader, beschonken of uitgehongerd, of alle twee, terzijde schemerachtig de ingang van een dier krotwoningen die op invallen staan, en die het zo schilderachtig doen... op schilderijen... Wat dunkt je? Zou het geen aardig contrast zijn met de omgeving?

Brand gaf geen antwoord, en keek alleen maar zwijgend naar het gelaat van zijn vriend, waarop een bittere uitdrukking lag uitgespreid. Hij besepte nu zeer goed wat er in Raffles omging. De werkloosheid was juist in die tijd te Londen zeer groot, duizenden oorlogsinvaliden hadden nog steeds geen werk, stakingen stonden alom voor de deur, en in diezelfde tijd richtte Lady Densmore een feest aan, dat op zijn minst een duizend pond sterling zou kosten. Men rekende op een driehonderd gasten, en de duurste zangeressen en violisten waren reeds uitgenodigd tegen een zeer hoge gage om al die gasten de tijd te helpen korten.

Raffles was op de tafel toegetreden, had de brief vluchtig doorgelezen, en wierp hem toen weer weg. Hij ging dicht bij het wijdgeopende raam zitten, en scheen in diepe gedachten te verzinken.

Brand stoorde hem niet, want hij kende ieder trekje van dat fraai besneden gelaat met het griekse profiel, en wist dat Raffles thans een of ander plan beeraamde, dat al zijn aandacht zou vergen.

Er verliep bijna een half uur, en Brand was reeds gereed met het inschrijven der verschillende aanvragen om hulp in een groot register, dat heel wat zou kunnen verhalen, toen Raffles langzaam het hoofd ophief, en zich tot Brand keerde met de vraag:

— Wanneer is die soirée?

— Over acht dagen.

— Is Lady Densmore niet goed wijs? Denkt zij dat ik toveren kan? Geeft zij

mij acht dagen, om drie levende beelden samen te stellen? Men kan wel zien, hoe hard er gewerkt wordt in onze kringen. Nu, schrijf haar maar dat wij het aanvaarden.

— Maar heb je haar dan gisteren geen toezegging gedaan, Edward, toen je haar bezocht?

— Neen, toen hield ik het nog in beraad. Maar sinds gistermiddag is er vrij wat gebeurd. Ik heb onder meer de namen gehoord van verschillende gasten, die op de soirée van de gravin zullen verschijnen.

— Wat doen die namen ertoe?

— Meer dan je denkt. Ik noem je alleen maar die van de vorst van Indrapore, Râmah Glandor. De man is fabelachtig rijk, en toont dat graag, wat hij het beste meent te kunnen doen door zich bij dergelijke gelegenheden te toonen met een waarde van dertig of veertig duizend pond sterling aan juwelen. Ik zou je echter ook rijke dames kunnen noemen, die in dat opzicht niet bij hem achter staan. Om kort te gaan, het zal de moeite lonen, ons op die avond in het grote huis van de gravin aan de King Edward Road te bevinden.

— Ik begrijp wat je bedoelt, maar het lijkt mij heel gevaarlijk, Edward, riep Brand verschrikt uit. Je bent er uitgenodigd als Lord William Aberdeen en...

— En als William Aberdeen zal ik er ook verschijnen, amice, viel Raffles hem in de rede.

Ik zal dus jouw hulp volstrekt nodig hebben, en ik reken dan ook op je. Trek niet zulk een treurig gezicht, wat ik je verzoeken mag. Zegt het aantal brieven om bijstand je dan niets?

— De helft van die brieven zijn ordinaire bedelbrieven, Edward.

— En wat verder? Al zouden zij dat allemaal zijn op één na, dan zou die ene nog een afdoende reden opleveren, riep Raffles toornig uit. Een maatschappij die toelaat, dat er al ware het maar één man leeft, die gebrek lijdt, die zijn gaven niet kan ontplooen, die niet met zijn talenten kan woekeren, omdat hem een handvol armzalig geld ontbreekt, die maatschappij deugt niet. Maar ik wil nu niet met je redetwisten. Ik heb je hulp

nodig, en ik zal toch zeker wel op je kunnen rekenen.

— Overal en altijd, Edward, dat weet je wel, zei Brand op zachte toon. Je hebt dus al een vast plan?

— Nog niet, Charles. Het moet nog rijpen. Ik ken het huis van de gravin natuurlijk, maar nog niet voldoende voor mijn doel. Het zal ook noodzakelijk zijn, dat er enige sleutels van buitendeuren worden gemaakt. Er zijn er in het geheel vier, als ik mij niet vergis. Het is een van de grootste, fraaiste huizen van die wijk. De voorbereiding van die levende beelden zal het mij trouwens mogelijk maken, daar veel te vertoeven. Wat Lady Densmore betreft, zij is een oude, ijdele gekkin, en ik zal er geen spoor van berouw over gevoelen, haar huis te hebben uitverkoren tot het toneel van mijn bemoeiingen.

— Denk je Henderson nodig te hebben?

— Alleen maar om de auto te besturen, denk ik. Je weet wel, dat ik hem liever niet in zulke ondernemingen betrek, tenzij het volstrekt noodzakelijk is. Toch weet ik dat de brave kerel alles wat ik doe goedkeurt, al zou het nog zozeer indruisen tegen de gangbare moraal.

— Ja, soms heb ik het gevoel, dat ik wel eens een lesje bij hem kon nemen, zei Brand op dezelfde droeve toon. Maar je weet wel, Edward, wij, mensen met meer eruditie, redeneren niet alleen met ons hart, maar ook met ons verstand. En mijn verstand zegt mij nu eenmaal dat de weg die wij volgen, vroeg of laat naar ons verderf moet leiden.

— Zolang die weg tevens leidt naar lotsverbetering voor duizenden ongelukkigen, zolang zal ik hem volgen, Charles, zei Raffles hard.

De jongeman was naast Raffles komen staan, legde hem de hand op de schouder, en zei:

— Wanneer eenmaal jouw levensgeschiedenis geschreven wordt, Edward, dan zal men naar waarheid van je kunnen getuigen, dat je het edelste doel nastreefde, en daartoe de verderfelijkeste middelen gebruikte. Maar ik laat het doel boven alles gelden, daarom zal ik

je ook nu helpen. Ik vrees alleen maar, dat de technische bezwaren deze keer schier onoverkomelijk zullen zijn. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat Scotland Yard enige van zijn beste detectives naar het huis van Lady Densmore zal sturen?

— Daar heb ik natuurlijk op gerekend, verzekerde Raffles. Maar als ik geen kans zag, die heren om de tuin te leiden, dan deed ik ook beter, mijn beroep er aan te geven, en dat liever vandaag dan morgen.

HOOFDSTUK IV

ONVERWACHTE MEDEDINGERS

Die gehele dag besteedde Raffles aan weinig anders, dan aan wat hij zijn « voorstudie » placht te noemen, gelijk de schilders doen, die een groot werk op stapel gaan zetten, maar van te voren kleine schetsen maken van hun onderwerp.

Hij vermomde zich met weinige handgrepen, maar zo afdoende, dat zelfs zijn beste clubvrienden hem niet als Lord Aberdeen zouden herkennen, bekeek het huis, waar hij zijn slag wilde slaan, van alle zijden met de grootste aandacht. En daarbij had hij een ontmoeting gehad, die van vrij grote invloed zou blijken te zijn op het verdere verloop van het gevaarlijke avontuur, dat nog zelfs niet begonnen was, en dat hij tot een goed einde wilde brengen.

Hij had van het slot van de achterdeur snel en handig een wasafdruk gemaakt. Binnenshuis behoefde hij niet meer te komen, want hij kende de geografie van het grote huis uitstekend. Meermalen was hij er geweest, nu eens op een tea, dan weer op een soirée, en hij kende er alle kamers. Densmore hield er een kostbare wapenverzameling op na, en Raffles had ze reeds meermalen bezichtigd, niet zonder een tikje naijver, want de collectie van de graaf mocht inderdaad enig genoemd worden, wat omvang en zeldzaamheid betreft.

Vervolgens was Raffles naar zijn huis teruggekeerd, had er zijn vermomming afgelegd, en was toen in het hem in eigendom toebehorende kleine huis in de

Victoria Street, met zijn twee ingangen, enige voorbereidselen gaan treffen, die onmisbaar waren voor hetgeen hij zich had voorgenomen.

Want hoe geniaal ook, Raffles was een man, die nooit iets aan het toeval overliet, en wat men hem ooit heeft kunnen verwijten, zeker geen onnauwkeurigheid in de voorbereidingen van zijn aanslagen op de beurs van zijn medemens.

Tenslotte was hij weer naar de Cromwell Street teruggekeerd, en daar had hij Brand aangetroffen, die zoëven was teruggekomen van een kleine onderzoekstocht naar een zeer vreemde plaats onder de grond van de tuin die zich uitstrekte achter het nieuwe huis van Raffles in de zoëven genoemde straat.

Want sedert bijna een jaar waren de drie mannen op ieder uur van de dag en soms ook van de nacht, dat zij vrij konden maken, bezig aan een geheimzinnige arbeid in de ingewanden der aarde.

Niet in de laatste plaats had Raffles dit huis gekocht, omdat hij wist, dat het zich moest bevinden in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar in vroegere eeuwen een klooster had gestaan, hetwelk menigmaal tot toevluchtsoord had gediend voor al degenen, die door de Rondkoppen, de volgelingen van Cromwell, met zulk een hardnekkige ijver werden vervolgd.

Zoals bijna steeds in die dagen, had dit klooster, destijds gelegen niet ver van de stadsmuren van Londen, talloze geheime gangen bezeten, die, van de kel-

ders uit, tot ver buiten die muren hadden gevoerd. Men zei zelfs, dat de eerste christenen hier, evenals dit te Rome was geschied, onder de aarde hun bijeenkomsten en kerkelijke plechtigheden hadden gehouden.

Raffles meende te mogen betwijfelen, of het klooster inderdaad van zulk een hoge ouderdom was, maar wat hij zeker wist, dat was, dat zich op die plek onder de grond, daar, waar zich nu een reusachtig warenhuis verhief, nog altijd een gedeelte over was van een doolhof van gangen, waarvan er sommigen een lengte hadden van bijna drie kilometer.

Een spoedig daarna ingesteld onderzoek in de kelders van dat warenhuis, hetwelk natuurlijk in het holst van de nacht plaatsvond, had deze opvatting van Raffles tot in alle delen bevestigd.

En toen hij dienaangaande zekerheid had, talmde Raffles niet langer, maar kocht het huis. Tezamen met Brand, wiens ingenieursstudies hem thans van groot nut waren, maakte hij de plannen voor de uitbreiding, het verder graven van een der hoofdgangen, die hem misschien wel eens in tijden van gevaar redding zou kunnen brengen, en het dichtmetselen van de toegang naar het pakhuis. Nauwkeurige tekeningen werden vervaardigd, en toen begon het graafwerk, dat uiteraard slechts langzaam kon vorderen, daar Raffles er niet aan dacht, anderen in dit kostbare geheim te betrekken.

Het was naar deze graafarbeid, dat Brand was gaan omzien, toen Raffles terugkeerde van zijn onderzoekings-tocht.

En zo goed kende de jongeman de ge-laaststrekken van zijn vriend, dat hij aan de enigszins zorgelijke uitdrukking daarop, aanstonds bemerkte, dat niet alles zich voltrok, zoals Raffles het wel gewent had.

— Kink in de kabel? vroeg Brand, zodra hij met Raffles alleen was in de kleine rookkamer, waarvan het venster uitzag op Cromwell Street.

— Zo erg is het gelukkig niet, amice, antwoordde Raffles glimlachend.

— Heb je soms geen wasafdruk kunnen nemen van het slot?

— Hier is hij, antwoordde Raffles rustig, terwijl hij een cartonnen doosje uit zijn zak haalde, naar de vorm geschikt om er pillen in te bewaren, het opende, en er een stuk gele was uitnam, dat de scherpe afdruk vertoonde van een deurslot.

— Gaat de partij misschien niet door?

— O, dat is het niet, Charles. Ik zal je niet langer laten vragen. Ik heb een kleine ontmoeting gehad, die mij enige zorg baart, al is het heel goed mogelijk, dat ik mij nodeloos ongerust maak. Om met de deur in huis te vallen: wij zijn niet de enigen die een studie maken van het huis van Lady Densmore.

— Legt de politie zoveel ijver aan de dag? riep Brand verwonderd uit. Houden zij het huis nu al in het oog?

— Wie praat er nu van de politie? riep Raffles een weinig ongeduldig. Het waren twee leden van de Bende der Raven, die ik voor het huis zag op en neer draaien, en blijkbaar met geen ander doel, dan om zich de inrichting zo nauwkeurig mogelijk in het geheugen te prenten.

— Was het stellig op dat huis bedoeld?

— Op geen ander. Het ligt afgezonderd een eind van de weg af, het is aan alle zijden door een tuin met bomen omgeven, behalve aan de voorkant, en zij gluurden voortdurend naar de ramen en de deuren.

Brand liet een zacht gefluit horen en merkte toen met hoogopgetrokken wenkbrauwen op:

— Dat zal er de zaak niet gemakkelijker op maken. Zien wij er van af?

— Wij denken er niet aan, Charles, antwoordde Raffles laconiek. Deed ik dat, dan zou ik daardoor blijk geven, vrees te koesteren voor mijn vijanden. Integendeel, hier biedt zich thans misschien onverhoopt een schone gelegenheid aan, om mijnheer Baxter eens te tonen, wat het voor hem betekent, mijn hulp van de hand te hebben gewezen. Wellicht bedenkt hij zich dan later nog wel eens, en komt hij op zijn onvoor-zichtig besluit terug.

— Heb je de twee mannen goed gezien? Wie waren het?

— Jef Burke en Alf Daring. Een ver-gissing is eenvoudig onmogelijk.

— Maar die kunnen nauwelijks veertien dagen geleden uit de gevangenis ontslagen zijn, riep Brand uit.

— Dat bewijst dan alleen maar eens te meer hoe voortreffelijk de uitwerking is van ons prachtstelsel, hernam Raffles ironisch. Ik denk er niet aan om die mannen door dik en door dun te verdedigen, maar je zult het wel met mij eens zijn, dat het hun ook drommels lastig wordt gemaakt, weer een fatsoenlijk man te worden. De gevangenis heeft hen getekend, en voor hun gehele leven, tenminste in verreweg de meeste gevallen.

— Wat denk je te doen?

— Hedenavond eens een kijkje te gaan nemen in een van de dievenkelders, waar de voornaamste leden van de Bende bijeenkomen, antwoordde Raffles, zo rustig, als sprak hij over een bezoek aan het Britse Museum.

Brand maakte een gebaar van schrik.

Hij kende die kelders, hij kende de Bende der Raven, en hij wist, wat onvermijdelijk het lot zou zijn van Raffles, als men hem daar zou herkennen.

Het was nog niet eens nodig, dat zij hem zouden herkennen als Raffles, het zou reeds voldoende zijn, dat zij in hem de vreemdeling, de indringer zagen. Hij zou het met de dood moeten bekopen.

Toch sprak hij met geen enkel woord tegen.

Zijn vriendschap voor Raffles had hem althans één ding goed geleerd: het had volstrekt geen doel, te willen trachten, Raffles van een eenmaal genomen besluit af te brengen. Wanneer hij het noodzakelijk achtte voor zijn plannen, die van de Bende te leren kennen, dan zou hij ook in hun hollen doordringen, al wist hij, zich daardoor in doodsgevaar te begeven.

— Ik ga met je mee, zei Brand eenvoudig.

— Dat aanbod neem ik graag aan, amice. Ik had het je niet zelf durven vragen. Je weet dat we enige risico lopen?

— Ik weet dat we dit huis nooit zullen terugzien, ingeval we daarginds worden ontmaskerd, antwoordde Brand schouderophalend. Wij zullen ons zeer goed moeten vermommen.

— Luister, dan zal ik je zeggen wat mijn plan is. Wij zullen ons voordoen als stokers van een grote mailboot, die zoëven uit New York zijn aangekomen. Wij zijn daarginds leden geweest van het Genootschap van het Kwade Oog. Dat zal onze beste introductie zijn, geloof dat maar. In misdadigerskringen, hier in onze goede stad, ziet men nog altijd hoog op tegen de collega's aan de andere kant van de Grote Haringvijver en leden daarvan zullen wel een streepje voor hebben. Wij van onze kant hebben het voordeel, bijna alle geheimen van die instelling te kennen, zodat wij ons zeker niet zullen verspreken. Lacht je dit plan toe?

— Nu, de term toelachen is misschien een weinig geforceerd in dit geval, zei Brand glimlachend. Maar het komt me uitvoerbaar voor, en althans het beste, wat er in de gegeven omstandigheden te doen valt. Ik wil je echter nog wel de vraag stellen: Is het wel nodig, dat wij zo'n groot gevaar lopen?

— Ik geloof van wel, Charles. Het is in de eerste plaats nodig, omdat ik er mijn eigen plannen naar moet inrichten, en in de tweede plaats om zekerheid te hebben. Denken zij werkelijk aan een inbraak, of aan een diefstal in de balzaal, dan moeten wij tijdig maatregelen kunnen nemen, om dat plan te verijdelen. Ik geloof dat wij er nu genoeg over gepraat hebben, voel je iets voor een diner in het Savoy Hotel?

— Mij is het wel.

— Dan zullen wij ons daarna in onze nieuwe huid gaan steken in het huis in de Victoria Street.

Een half uur later waren de beide vrienden in rok gekleed, de auto kwam voor, door Henderson bestuurd, en wie van de burens er lust in had om het te constateren, kon de opmerking maken, dat Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor Club en zijn secretaris Brand omstreeks half acht waren uitgereden.

Het diner in Savoy was voortreffelijk, en de beide mannen genoten ervan, zonder zich te laten beïnvloeden door het denkbeeld, dat zij enige uren daarna zich zouden bevinden onder bloeddorstig geboefte, dat hun zeker zou vermoorden, indien zij werden herkend.

Er was een uitstekend orkest, er zaten schone vrouwen, de wijn was goed belegen en koel, de kelners waren zo uitstekend afgericht, als men het maar kan wensen, want men bemerkte nauwelijks dat zij er waren, hetgeen wel de hoogste lof voor een kelner is, en in de wederig ingerichte eetzaal hing die eigenaardige sfeer, teweeggebracht door het samenzijn van schoonheid, rijkdom en talent.

— Dit is een van de grootste aantrekkelijkheden van mijn vak, zei Raffles, terwijl hij glimlachend met het zilveren fruitmesje een perzik van de donzen huid ontdeed. Hier thans te zitten aan een tafel, die voor een waarde van enige honderden ponden aan zilverwerk en kristal draagt, omwolkte door de geur van echte import havanna's, die twee shillings per stuk kosten, met de blik op schone vrouwen die veel toilet hebben gemaakt en daarbij toch zo weinig toilet aan hebben, terwijl de muziek ruist, het kristal klinkt als klokjes en aanstonds onze auto klaar zal staan ons weer weg te halen uit deze plek van culinaire geneugten, waar Lucullus, Lucullus ten maaltijd zou kunnen noden. En aanstonds over twee, drie uren een spelonk, een beroekt hol, waar het zal stinken naar gebakken bokking als fijnste lekkernij, naar ale, naar slechte whisky, en naar goedkope odeurs, met om ons heen kerels met moordenaarstronies, en verlepte vrouwen met omrande ogen, stekende blikken, en bereid om alles te doen voor hun heer en meester, en dan misschien nog de muziek van een harmonica, de walm van een sigaret van een halve penny, de lucht van teer, steenkolen en gebraden worst. Dat noem ik een leven van tegenstellingen.

— Ja, tegenstelling is er genoeg, wij zouden onbillijk zijn, als wij klaagden over het tegendeel, zei Brand laconiek.

Je hebt het gevaarelement zelfs nog uitgeschakeld.

— O, je weet dat ik fatalist ben, Charles, hernam Raffles schouderophalend. In dat opzicht ben ik een Oosterling. Je weet natuurlijk, dat ik van moederszijde heel wat oosters bloed in de aderen heb. Ik geloof dat de dood mij zal achterhalen, zodra het tijdstip daar is, dat een hogere macht voor mijn heengaan heeft vastgesteld, en dat kan evengoed geschieden in deze zaal vol licht en muziek, dan in een moordhol. En wees nu zo goed om af te rekenen; het is tijd.

Brand wenkte de ober, voldeed de hoge rekening, waarna de beide vrienden opstonden en zich naar de vestiaire begaven, waar zij zich hun overjassen en hoeden lieten geven.

Alles klopte in het leven van Raffles zozeer op de minuut, wanneer hij zich in Londen bevond, dat de donkergroengelakte limousine juist kwam voorrijden, toen Brand en hij op het voorterras van het wereldberoemde hotel traden.

Raffles boog zich dicht naar Henderson over, en fluisterde hem in:

— Naar de Victoria Street, James. Maar stop op een vijftig meters van het huis. Breng de auto weg, en keer zo spoedig je kunt terug met de taxi. Wij zullen vermomd zijn, en je moet dus het wachtwoord vragen. Het is de vraag of je ons zoudt herkennen. Verwacht in ieder geval twee kerels, die er uitzien als stokers of tremmers.

De beide vrienden stapten in, nadat Henderson zwijgend geknikt had, wel begrijpend, dat Raffles een gevaarvol avontuur tegemoet ging, en de auto reed snel en geruisloos weg.

Omstreeks twintig minuten later stond de wagen stil in de vrij duistere Victoria Street, die tamelijk wel verlaten was op dit uur van de avond, en de beide mannen stapten uit.

Zij liepen snel de straat verder in, volgden toen een zijstraat, over een afstand van slechts weinige schreden, en plotseling was het alsof zij in de grond waren gezonken.

Raffles had in no time de kleine deur geopend in een hoge schutting, die een

soort binnenplaatsje afsloot, en de beide mannen waren naar binnen gegleden, zonder dat iemand er enige aandacht aan gewijd had.

Zij zochten hun weg in een bijna volmaakte duisternis over de binnenplaats, en gingen toen het hoekhuis aan de achterzijde binnen.

Pas toen de deur achter hen gesloten was, maakte Raffles licht, in de zekerheid, dat niet het minste straaltje naar buiten kon doordringen. Op de eerste verdieping van het huis bevond zich de kamer met zijn goed verborgen, geheime kasten vol kleren, pruiken, uniformen en wapens, en hier was het, dat de beide mannen zich ontdeden van hun keurig gesneden rok, en hun gelaat een zo volkomen verandering deden ondergaan, dat zij elkaar nauwelijks herkennen. Hun kleren maakten de vermomming zo afdoende, dat er zeker geen vrees voor herkenning behoefde te bestaan. Raffles stak een grote tabakspuim in zijn mond, terwijl Brand de voorkeur gaf aan een houten pijp, gevuld met een tabak, die hij onder alle andere omstandigheden met afschuw terzijde zou hebben geschoven.

De beide mannen droegen een wijde broek, een soort jekker van blauw laken, een platte pet, en om de hals losjes een rode doek geknoopt.

Zij voorzagen zich ieder van een kleine brownie, die niet al te zichtbaar zou zijn in hun achterzak, en voor het overige moesten zij op hun vuisten en hun goed gesternte vertrouwen.

De kasten werden weer met de grootste zorgvuldigheid gesloten, het licht werd gedoofd, en Raffles en Brand verlieten het huis thans langs dezelfde kant ofschoon zij, als zij gewild hadden, ook de grote voordeur aan de zijde van de Victoria Street hadden kunnen gebruiken.

Op vijftig passen afstand, aan de overzijde van de straat, stond een taxi te wachten. Het voertuig zag er vrij haveloos uit, maar Brand wist wel, wat er zich verschool onder dat versleten, verveloo's uiterlijk: een zeer krachtige zescilinder-motor, die de auto een snelheid van minstens 100 kilometer per uur kon

verlenen.

Snel wisselden zij het wachtwoord met Henderson, Raffles gaf de reus opnieuw een adres op, en de taxi reed weg.

De rit duurde thans meer dan een uur.

Hij voerde de beide mannen eerst door de City, vervolgens door de havenwijken over de Tower Bridge, door het East End, tot in het hartje van White Chapel. Toen bracht Raffles de mond aan de opening van de spreekbuis, en beval Henderson te stoppen.

De auto stond stil op een vrijwel geheel verlaten pleinhoek, waar het duister was, ondanks de twee of drie lanternen, die het plein verlichtten, en toen Raffles en Brand waren uitgestapt, zei de eerste op zachte toon tot Henderson:

— Ik vrees dat je nu een vervelende wachttijd tegemoet gaat, James. Daar is echter niets aan te doen. Mijnheer Brand en ik zullen misschien wel twee uren wegblijven, en wie weet nog wel langer. Wij zijn in het wijnhuis van Jane Sunday, beneden in de kelder. Neen, je hoeft volstrekt niet te schrikken. Wij zijn er alleen maar om er een praatje te maken met de heren boeven. Wij lopen niet het minste gevaar in deze vermomming. Je kunt de auto zolang in een garage zetten en wat zou je zeggen van een bioscoop?

Raffles had de brave reus met een spottend lachje aangekeken, want hij kende de voorliefde van Henderson voor het trilbeeld; het was meer dan een liefde, het was een ware hartstocht, des te zonderlinger voor een man, die toch zeker in zijn leven aan de zijde van Raffles dingen had beleefd, waarnaast de gevaarvolle avonturen der filmhelden tot wazige schimmen verbleekten.

Henderson kreeg een kleur, want hij kende zijn eigen zwak zeer goed, en zei aarzelend:

— Dat zou misschien... te doen zijn, mylord.

— Ga dan naar de bioscoop en zorg dat je over twee uren weer met de auto op dezelfde plaats staat.

En na dit te hebben gezegd, verwijderde Raffles zich met snelle schreden in de duisternis, en Brand ging naast hem.

HOOFDSTUK V

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Niet zodra waren de beide mannen het plein overgestoken, of zij namen die eigenaardige, enigszins schommelende gang aan, die alle zeelieden in meer of mindere mate eigen is. En zo zeer gevoelden zij zich thuis in hun vermomming, dat er geen seconde aan toneelspel kon worden gedacht, zij waren inderdaad twee stokers, of tremmers afgemonsterd, met hun gage in hun zak, en vastbesloten hun terugkeer naar de vaste wal op een waardige wijze te vieren; dat wil zeggen met vrouwen en drank.

De volmaakte kennis, welke beiden van deze wijk bezaten, behoedde hen er voor, argwaan te wekken door naar de weg te moeten vragen. Zij volgden eerst de tamelijk brede hoofdverkeersweg, Commercial Road, sloegen toen een zijstraat in, en liepen vervolgens snel door een aantal kronkelende sloppen en stegen, over modderige keien, langs voorgevels, die van vocht dropen en die een lucht van schimmel en bederf uitwasemden, en hielden tenslotte stil voor de deur van een wijnhuis, waar achter schor gelach en dronkemansgezang opklonken.

De beide vrienden wisselden een zwijgende, maar veelbetekenende blik met elkander, toen Raffles de hand op de kruk van de deur legde.

Daar binnen, in de gelagkamer, die vol rooklierten hing, bevonden zich een twintigtal mannen en drie of vier vrouwen, met bleke, holle gezichten, die sigaretten rookten, en hier en daar aan de tafeltjes hadden plaatsgenomen. Vijf of zes van die mannen behoorden tot het zeevarend volk, wat duidelijk te zien was aan hun door weer en wind gebruinte gezichten. De anderen waren baliekluiwers, zwervers, zakkenrollers, inbrekers, en erger nog. Reeds menigmaal

had de politie hier een goede vangst kunnen doen bij het zoeken naar de bedrivers van een zware misdaad. Op die avond echter schenen allen volkomen gerust te zijn dienaangaande, en de stemming was zeer opgewekt, zoals Raffles Brand toefluisterde.

Achter de zinken toonbank stond Jane Sunday in eigen persoon, een zwaarlijvige vrouw van een jaar of veertig met een tronie als een gepensionneerd majoor, aan de zijde van haar tegenwoordige minnaar Mike Hayfish, die een zonderlinge tegenstelling met haar vormde, want hij was een klein, nietig mannetje, met een smal vossensnuitje, waarin twee kwaadaardige ogen schitterden, ogen die van misdaad en allerlei boze hartstochten spraken.

Hij tapte vol ijver, schonk glazen vol, dronk zelf geen druppel, omdat hij wist dat een glas jenever hem de dood zou kunnen brengen.

Wat Jane Sunday betreft, zij hield zich schijnbaar onledig met het breien aan een lange kous, maar deze onschuldige bezigheid belette haar toch niet, scherp rond te kijken, en acht te geven op alles wat er in haar « etablissement » zoals zij haar kroeg niet zonder enige overdrijving noemde, voorviel.

Zij had dan ook aanstonds de beide pas aangekomen gasten opgemerkt, die zij niet kende. Zij keek naar hen van onder haar ruige wenkbrauwen, scheen dadelijk tevreden te zijn gesteld, en ging voort met haar kous.

— Twee grote bellen vol beste whisky, oud vod, beval Raffles op joviale toon, zich tot de heer Mike Hayfish wendend. En tot de rand vol, of ik draai je de nek om.

Het was goed, dat Raffles en Brand beiden getraind waren op het drinken van allerlei bocht, want de whisky van

Jane Sunday was werkelijk niet veel beter dan spiritus, met inkt vermengd, en smakend als aangebrand water. Maar zij dronken het kalm, na de dure bourgogne van drie uren tevoren. Jane Sunday grijsde eens, terwijl zij naar de beide gewaande stokers keek, die zij niet kende, maar die zij tot haar vaste klanten hoopte te mogen gaan rekenen.

Want Raffles, gebruik makend van een kort oogenblik dat er zich geen klanten bij de toonbank ophielden, trad snel op de vrouw toe, en zei zacht, terwijl hij haar strak aankeek:

— Wat te doen vanavond?

Jane Sunday keek de vrager een paar seconden achtereen aan, alsof zij hem tot in het binnenste van zijn ziel wilde lezen.

Toen antwoordde zij langzaam, terwijl zij zogenaamd onverschillig een paar glazen verschoof:

— Dat kon wel eens zo zijn.

— Zijn ze beneden?

Die vraag scheen de vrouw nog meer te verbazen, en zelfs een weinig te verschrikken.

Maar zij bleek op haar hoede te zijn, want zij antwoordde heel slim, met een wedervraag:

— Hoor je er bij? Je nummer?

Dat was een lastige vraag, waarop Raffles niet gerekend had.

Maar hij redde er zich handig uit door vertrouwelijk te zeggen:

— Een vast nummer heb ik nog niet, Jane. Ik ben nog maar een nieuweling, ze moeten nog zien wat ik waard ben. Maar vraag me overigens maar wat je wilt, je zult zien dat ik kan antwoorden.

En nu volgde een snel gefluisterd spel van vragen en antwoorden, want reeds kwamen er opnieuw klanten om de toonbank dringen.

Raffles gaf zoveel blijken, volkomen op de hoogte te zijn van de inrichting en de organisatie van de Bende, dat Jane Sunday hem volkomen vertrouwde.

En tenslotte speelde Raffles zijn laatste troef uit; het was een op goed geluk neergeworpen kaart, maar het bleek de goede te zijn.

— Ik kom op de kraak bij Lady Densmore, flulsterde hij schichtig.

Hij behoefde maar een enkele blik op het gelaat van de vrouw te werpen, om tot de overtuiging te komen, dat hij die dag goed gezien had, en dat de Raven inderdaad van plan waren, hun slag te slaan in het huis van de schatrijke gravin.

Een oogenblik later gingen Raffles en Brand, tegelijk met een aantal andere kerels van verdacht allooi door het geheime deurtje in een donkere hoek van de gelagkamer, en volgden een lange gang.

Deze gang voerde naar een stevig met ijzer beslagen, eikenhouten deur, die bewaakt werd door een cipier, een klein mannetje, dat zo sprekend geleek op de tegenwoordige echtgenoot van Jane Sunday, als de ene druppel water kan gelijken op de ander. En dat was geen wonder, want zij waren tweelingbroeders.

Hij nam snel achtereenvolgens ieder der mannen een kort verhoor af, en toen ging de deur open, het troepje daalde een betonnen trap af, kwam in een ruime kelder, stapte toe op een zwak lichtschijnsel, en vond een tweede schildwacht, die op zijn beurt een deur bewaakte, nog sterker en zwaarder dan de vorige.

Hij kon deze deur onmogelijk zelf openen, maar moest een luikje openen zo groot als een hand, sprak op zachte toon een paar woorden met iemand, die aan de andere zijde van de deur stond, en toen pas ging de deur open, en de zes of zeven mannen stapten binnen in een onderaards vertrek, dat al zeer schraal gemeubeld was, want men zag er niets anders dan een grote, withouten tafel, waaraan een soort bestuur gezeten was, vijf of zes stoelen, en voor de rest moesten de vergaderden, als zij vermoed waren, het maar doen met ledige pakkristen, vaten en kisten.

Hoe levendig herinnerde Raffles zich nog de verwoede strijd, die, omtrent een jaar geleden, in dit zelfde keldervertrek had plaatsgevonden, tussen de boeven en de politie, die hen was komen overvallen.

Er waren hier nu op zijn minst een veertig of vijftig personen aanwezig, en

het was duidelijk, dat dit een gewichtige vergadering was.

Er waren vier of vijf vrouwen, en twee daarvan spraken tegelijk en door elkander, op tamelijk heftige wijze met een der mannen achter de bestuurstafel, een man met een donker uiterlijk, glimmend zwart haar, en een stuurs gezicht, die tenslotte met een daverende vuistslag op het tafelblad een einde maakte aan het gekijf, en de beide vrouwen verschrikt deed zwijgen.

Het werd aanstonds stil in het vertrek, want iedereen wist wel, wat het betekende, als Larry Bishop, de voorzitter, kwaad werd.

De man liet zijn grijsgroene ogen voor een ogenblik over de aanwezigen wijden, en begon toen, op een afgebeten wijze sprekend:

— Ik ben blij dat jullie eindelijk je mond houdt. Wij zijn al een kwartier over onze tijd. En jullie weten waarover het gaat. Ik kan dus kort zijn. Over een paar dagen is er een groot feest in het huis van Lady Densmore, er komt daar voor millioenen aan diamanten, en wij willen onze slag slaan. Maar wij zijn het nog niet volkomen eens over de toe te passen methode, en ik wil jullie gelegenheid geven, je verdienstelijk te maken jegens ons Genootschap, door een middel aan de hand te doen, zonder al te veel risico de buit in te palmen, waarbij je zo goed zult zijn, te bedenken, dat er zeker vier of vijf detectives in huis zullen zijn.

Het bleef een ogenblik stil, en iedereen scheen diep na te denken.

Toen klonk ergens uit de zaal een schorre stem, die zei:

— Als ik eens wat zeggen mag? Ik ben Ham Drabble. En ik doe het volgende aan de hand. Er zijn minstens tien mannen voor nodig. Die dringen binnen, vatten post bij alle deuren van de grote feestzaal met hun revolvers, een er van bij de schakelaar van het licht, om, als het nodig is, alles donker te maken. En als wij dan roepen «handen op», dan zou ik wel eens willen zien, wie er iets heeft in te brengen tegen tien geladen revolvers.

— Dat idee is schitterend, zei Larry

Bishop spottend. Er is maar één klein bezwaar. Hoe kom je binnenshuis?

— Wel, aanbellen, en de bediende, die open doet, direct overhoop lopen.

— Men kan wel zien, Ham, dat jij niet vaak verkeerd hebt in de grote wereld, zoals ik bijvoorbeeld, hernam de voorzitter. Laat ik je dan zeggen, dat het in de vestibule van zo'n huis letterlijk leeft van de bedienden, en heel zeker op zo'n feestavond. Er zal alarm worden gemaakt, en de mensen in de feestzaal zijn al hoog en breed op hun qui vive, met inbegrip van de detectives, voor jij met je legerafdeling halverwege de trap op bent.

— Dat moet er op worden gewaagd, hernam Drabble, niet uit het veld geslagen.

— Maar ik wil juist niets wagen, riep de voorzitter met stemverheffing. Tenminste, die risico is mij veel te groot. Ik zie ons al met tien man naar de deur opmarcheren, om elf uur in de avond, zonder dat het aanstonds de aandacht trekt.

— We zouden met auto's kunnen komen.

— Huur dan liever meteen een autobus af, riep Bishop spottend.

— Allemaal larie, Larry, liet eensklaps een stem achter uit de zaal zich horen. Ik weet wel een beter middel, zou ik zeggen.

— Wie ben je? vroeg de voorzitter, terwijl hij zijn grijsgroene ogen door het vertrek liet dwalen, als zocht hij de spreker.

— Ik heet Ben Turtle en hier naast mij staat mijn kameraad Jim Coogan, maar het is geen familie van Jackie, haha. En luister nu eens goed. Twee jaar geleden was ik nog stoker op het plezierjacht van de Earl of Densmore, en ik geloof te mogen zeggen dat ik hem en zijn vrouw goed ken. Ik ben er ook vaak in huis geweest, want ze lieten bij hun feesten alle man meehelpen om te bedienen, en ik ken het huis. Wat je daar zegt van je overval, Ham Drabble, dat is allemaal maar gekheid. Jij wil er een paardenspel van maken. Het moet juist heel geruisloos in zijn werk gaan, want die Indiër die er komt, Ram Cabo,

of hoe hij anders mag heten, die is niet van gisteren. Neen, ik heb een beter voorstel.

— Laat horen, Turtle, beval de voorzitter.

Maar Raffles, hij was de man die gesproken had, knipte op grappige wijze met zijn vingers, en zei met een knip-oogje:

— Ja, maar wacht eens even. Ieder is zichzelf het naast. Je moet me niet kwalijk nemen, voorzitter, maar ik ken de lui hier nog niet goed. Ik wil graag hogerop in de club, en wat ik te zeggen heb, dat is niet voor ieders oren bestemd. Want dat kan ik je wel vertellen: het plan is best, maar als er ook maar het minste van uitlekt, dan zijn we naar de haaien. Er zijn zes of zeven flinke, en vooral slimme kerels voor nodig, geweld zal er niet eens gebruikt behoeven te worden, maar we hebben lui nodig, die zich keurig weten voor te doen, en niet dadelijk opvallen door hun gemene tronie.

Er ging een dreigend gemompel op, en menige kwaadaardige blik werd in de richting van de stoutmoedige spreker geworpen, maar Larry Bishop scheen zoiets wel te waarderen, want hij zei meesmuilend:

— Jij ziet er uit als iemand, die het wel verder zal brengen. Een nieuweling? Ik ken je gezicht niet.

— Ja, voorzitter, ik had nog niet het genoegen, antwoordde Raffles.

— Hoe ben je hier gekomen?

— Van een kameraad gehoord, dat er vergadering was, en nog zowat poespas voor de toelating, en het er toen maar op gewaagd.

De voorzitter fronste de wenkbrauwen, en zei op nijldige toon:

— Dat is streng verboden, wie was die man?

— Neem mij niet kwalijk, president, maar ik weet zelf wel dat hij iets deed wat hij niet doen mocht, en zijn naam noem ik dus niet.

Het was iets zo ongehoords, dat men zich verzette tegen een bevel of zelfs maar een wens van de voorzitter, dat er een gemompel van verbazing en onrust door de zaal ging. Maar Larry Bis-

hop bromde alleen maar wat voor zich heen, en zei toen, tot ieders verbazing:

— Voor ditmaal zal ik er geen werk van maken. Want je lijkt mij een geschikte knaap toe. Maar laat het niet weer gebeuren, of er vallen spaanders. En nu je plan?

— Nog eens, president, dat zeg ik u alleen maar onder vier ogen, en ik moet de toezegging hebben, dat ik eraan zal mogen meewerken. Er hangt voor mij veel van af, om dadelijk een goede indruk op u te maken, want ik zeg nog eens, en kom er rond voor uit: ik wil hogerop.

Het bleef een ogenblik stil, Larry Bishop nam de zogenaamde voormalige stoker op het plezierjacht van graaf Densmore eens aandachtig op. Want reeds vroeg hij zich af, of hij misschien niet in de naaste toekomst iets te vrezzen zou hebben van die man, die klaarblijkelijk bezielde was met een grote eierzucht, en hem wel eens naar de kroon zou kunnen steken. En toch begreep hij dat hij niet het recht had, die man een kans te ont-nemen zich verdienstelijk te maken jegens de bende der Raven. Hij wist ook heel goed wat hij zelf waard was, en reeds nu maakte hij het voornemen, die Ben Turtle niet verder te laten gaan dan met zijn eigen bedoelingen strookte. Hij zou hem in 't oog houden, en mocht die nieuweling hem inderdaad ter zijde willen streven, om van verdringen nog niet eens te spreken, dan zou hij zich weten te verdedigen. Hijzelf was nog niet lang voorzitter van deze afdeling in het oosten van Londen, van het ogenblik af dat zijn voorganger in de gevangenis werd geworpen, en hij was van plan, dat te blijven.

Misschien was van alles wat er in hem omging wel iets op zijn gelaat te lezen, want Turtle zei met een kort lachje:

— Wij zouden natuurlijk de eer delen, voorzitter. Maar ik sta er bepaald op, de zaak met u en met mijn trouwe makker Coogan onder zes ogen te bespreken. Schors de vergadering voor een half uurtje, dat is ruimschoots voldoende, en ik weet zeker dat het tot ons aller voordeel zal zijn. We kunnen daar

achter die deur wel praten zonder te worden beluisterd.

De voorzitter scheen een ogenblik in beraad te zijn, wisselde op zachte toon een paar woorden met de mannen die naast hem zaten, en hernam toen luid:

— Goed dan. Ik ben tot je dienst. Maar pas op, beroof ons niet nodeloos van onze kostbare tijd, want ik versta geen gekscheren op dat punt.

Turtle maakte slechts een afwijzend

gebaar bijwijze van antwoord. De voorzitter stond op, ging naar de zware deur achter de bestuurstafel, de sleutel draaide rond in 't slot, hij wenkte, en Brand en Raffles volgden hem in de duistere, mufriekende, een weinig oplopende gang, die, naar Raffles wist, rechtstreeks voerde naar een verlaten erf vol rommel en allerlei afval, omringd door een hoge muur, waarin een klein deurtje dat weer toegang gaf tot een smal, morgens zijstraatje...

HOOFDSTUK VI

DE MIJNEN WORDEN GELEGD

De aanwezige boeven bleven omstreeks twintig minuten in kleine groepjes bijeen in de vergaderzaal, en spraken op fluisterende toon met elkander.

Er was hier iets geschied, dat nog maar hoogst zelden was voorgevallen. Nog nooit waren zulke plannen in het geheim uitgebroed, en velen waren er, die er allesbehalve over gesticht waren, dat de voorzitter zich afzonderde met een wildvreemde nieuweling, alleen maar omdat hij een grote mond opzette. Het was immers heel goed mogelijk, dat zijn voorstel volstrekt niets om het lijf had, en om zijnentwille moesten zij hier als kwajongens achterblijven.

Larry Bishop wist waarschijnlijk niet, dat hij zich die avond heel wat vijanden maakte.

Eindelijk ging de deur weer open, en Bishop trad binnen, alleen.

Hij sloot de deur weer snel achter zich, en er lag een vreemde uitdrukking op zijn gelaat, toen hij, ver vooroverbukkend, heenleunend over de tafel, zodat de elektrische lamp hem niet in het gelaat kon schijnen, zei:

— De zaak is in orde, kameraden. Het plan van Turtle is uitstekend, en zal worden uitgevoerd. Maar ik kan er op het ogenblik niets méér van zeggen. Ik zal zes mannen aanwijken in de loop van

morgenochtend, en die zullen deelnemen aan de grap. Het zal prachtig lopen. Ik ga nu aanstonds mijn maatregelen nemen, en verklaar de vergadering voor gesloten.

Een ogenblik keek men elkander verbluft aan, niet wetend wat van deze woorden te moeten denken. Ook de medebestuurleden van de voorzitter keken verbaasd naar hem op, maar Bishop herhaalde kortaf:

— Ik verklaar de vergadering voor gesloten. Heeft men mij niet verstaan?

Dit leek al meer op de gewone toon van de voorzitter, en langzaam begonnen de bandieten de vergaderzaal te verlaten.

Maar een der bestuursleden trad op Bishop toe, en vroeg zacht:

— Wat betekent dat, Larry? Waar zijn die twee mannen gebleven?

— Die zijn op mijn bevel alles gaan voorbereiden, antwoordde Bishop kortaf.

— Maar waarom ons niets mee te delen van dat plan?

— Omdat het geheim moet worden gehouden.

— Voor ons ook? vroeg de ander op gekwetste toon. Sedert wanneer neem je je medebestuurleden niet meer in het vertrouwen?

— Sinds ik niet alle bestuursleden kan vertrouwen, antwoordde Bishop, de man strak aanziende. Neen, het slaat niet op jou. Ik beloof je, dat jij een van degenen bent, die ons zullen helpen.

Schaefer, zo luidde de naam van de secretaris, wierp een schuwe blik op zijn medebestuurders, die een weinig terzijde stonden, blijkbaar in afwachting tot de zaal ontruimd zou zijn, en zei toen zacht:

— Ik reken er in ieder geval op, Larry dat je mij er niet buiten laat. Vergeet nooit, dat ik een van degenen ben geweest, die het meest tot je verkiezing hebben bijgedragen.

— Ik zal niets vergeten, reken daar maar op, luidde het antwoord. Waar kan ik je morgen bereiken?

— Wel, in mijn huis.

— Je hebt méér adressen gehad? Waar woon je tegenwoordig?

Schaefer keek de aanvoerder van de afdeling verbaasd aan, en herhaalde langzaam:

— Waar ik woon? Vraag jij me dat? Het is nog geen drie weken geleden, dat je me hebt opgezocht.

— In drie weken kan veel gebeuren, hernam Bishop schouderophalend. Een van de lui zei me dat je alweer verhuisd was. Je weet dat ik zelf ziek ben geweest...

— Neen, daar wist ik niets van.

— Nu, het is zo. Je adres?

— Ik woon nog altijd bij Kate, in de Prensloew Street.

Bishop knikte, klopte de ander op de schouder, en zei kortaf:

— Het is in orde; ik zal je komen opzoeken, of iemand namens mij zenden. Jij zult van de partij zijn. Het blijft tussen ons, en ik heb vooral schrandere mannen nodig.

Gevleid grijnslachte Schaefer, en daarna voegden de beiden zich bij de twee overigen, die nog gebleven waren. Het vijfde bestuurslid bleek te zijn vertrokken met de ganse troep. Als laatste ging een van de vrouwen heen, die een achterdochtige, onderzoekende blik wierp op Schaefer en op de voorzitter, en toen lag de sombere vergaderzaal daar geheel verlaten, op de vier mannen na.

Schaefer ging de deur sluiten, en nu kon niemand meer binnenkomen van de andere zijde af.

Hij wierp nog even een blik door het vierkante luikje, overtuigde zich dat allen de aangrenzende kelder verlaten hadden, grendelde daarop ook het kleine kijkvenster, en een ogenblik daarna hadden de vier mannen de zaal door de tweede deur verlaten.

Schaefer draaide de sleutel aan de buitenzijde een paar malen in het slot om, stak hem in de zak, en ging de anderen na, die hem reeds vooruit waren gegaan in de vrij helder verlichte gang. Hij had nauwelijks vijf passen gedaan of zijn blijkbaar zeer scherpe ogen zagen iets op de vochtige grond liggen, dat zijn aandacht trok.

Hij bukte zich en raapte het op.

Het was een kleine, grijze das, een confectiedasje, met donker-rode stippeltjes, een zogenaamde vlinder. Blijkbaar was het strikje met vrij grote kracht losgerukt, want 't bandje was vlak voor de gesp aan de achterkant afgebroken.

Onder het lopen wreef Schaefer er even met de vinger over, en hij voelde iets kleverigs...

Vlak bij een der lampen bleef hij staan en bekeek het voorwerp. Het was het dasje van Larry Bishop. Hij kende het zeer goed, en hij wist met volstrekte zekerheid, dat de voorzitter het zoëven gedragen had. Hij keek er strak naar en nu zag hij pas wat het kleverige vocht was, hetwelk hij zoëven met de vinger had aangeraakt. Het was bloed...

Schaefer bedwong nog juist bijtijds de uitroep van verbazing, die hem naar de lippen drong.

Hij liet het dasje vlug in zijn zijzak glijden en haalde de anderen in, die al tien meters voor hem uitliepen. Hij keek naar Larry. De voorzitter had de kraag van zijn jas opgeslagen. Een weinig achter hem blijvend, nam hij hem van terzijde op en een vreemde glimlach deed de lippen van de man, die een genaturaliseerde Duitser was, een kort ogenblik krullen.

Zwijgend en snel gingen allen verder. De gang steeg voortdurend, en om de

dertig meters werd zij verlicht door een klein electrisch lampje.

Tenslotte hield zij op, daar, waar een zware deur haar afsloot. Schaefer moest er weer bij komen, om die deur te openen. Hij scheen de sleuteldrager van de troep te zijn.

En nu stonden zij in een soort loods, waarin de weinige ruiten alle gebroken waren, stoffig en verweerd.

De dunne buitendeur bleek slechts op de klink gesloten te zijn. Schaefer duwde haar zacht open, en het viertal bevond zich op het morsige, sombere erf, dat vol lag met afval van allerlei aard. Aan alle zijden was het door bouwvalige huizen omgeven, behalve aan één kant, waar zich een vrij hoge muur verhief.

In het midden daarvan bevond zich een kleine deur, die gemakkelijk te openen viel, want zij was oud en wrak.

Het was op de drempel van dit deurtje, dat de vier mannen haastig afscheid namen. Twee hunner gingen samen de morsige steeg in, Schaefer liep alleen naar rechts, en Larry Bishop naar links.

Tien minuten bleef het volkomen stil. En toen had men een gedaante langs de muur kunnen zien sluipen, die stil hield voor de kleine deur, en scherp luisterde.

Het was Larry Bishop.

Zonder enige moeite duwde hij voorzichtig de deur weer open, na een onderzoekende blik om zich heen te hebben geworpen, en stond weer op de binnenplaats.

Hij schoof zich voorzichtig voort langs de voet van de muur, tot aan een plek, waar een stapel half vergane planken lag, die lang geleden dienst hadden gedaan bij het herstellen van een of ander bouwwerk.

Daar gekomen, liet hij een zacht gefluit horen, nauwelijks verneembaar, en het volgende ogenblik kwam er een man te voorschijn, die heel zacht vroeg:

— Wie daar?

— Ik, Raffles. Ben jij het Charles?

— Ja, en ik verzeker je dat ik angst genoeg heb uitgestaan. Is alles goed gegaan?

— Zo goed als het maar kan. Misschien heb ik mij wel een paar vijanden gemaakt, door mijn manier van optreden, maar wij zullen er op rekenen, dat er over vier dagen in het huis van Lady Densmore op zijn minst zes of zeven leden van de Bende gearresteerd zullen worden, en ik zal wel zorgen, dat ik de beste uitzoek. Hoe is het met hem?

— Met Bishop? Wel, het is zo goed met hem, als het onder de gegeven omstandigheden maar mogelijk is. Hij is nog een beetje suf van de stoot tegen de kaak, die je hem hebt toegediend, maar voor het overige gezond en wel. Hij schijnt echter vrij kwaad op ons te zijn.

— Men zou het om minder kunnen wezen, amice, hernam Raffles glimlachend. Zit de knevel nog stevig in zijn mond?

— Hij kan geen geluid geven.

— Goed gebonden?

— Als een postpakket.

— Is Henderson gewaarschuwd?

— Hij staat om de hoek met zijn taxi op ons te wachten.

— Dan gauw aan het werk, en onze man opgesloten. Wij kunnen hem naar het huis in de Victoria Street brengen.

— Is dat niet te gevaarlijk? Zou hij het niet terug kunnen vinden, later?

— Onmogelijk, als wij hem blinddoeken. En vlug nu, voortgemaakt. Ga James halen en blijf bij de auto op wacht, tot wij terugkeren met onze gevangene. Geef het fluitsignaal, als er soms onraad mocht dreigen.

Raffles behoefde nauwelijks tien minuten te wachten, en toen naderde behoedzaam langs de muur een grote gedaante, die hij aanstonds als Henderson herkende. De reus was, evenals Raffles zelf, door de opengelaten deur naar binnen gekomen.

En zo uitmuntend was Raffles vermomd, dat het enige tijd duurde, alvorens de reus gerustgesteld was aangaande de identiteit van zijn meester. Raffles moest hem zelfs bij het licht van de lantaren even het gelaat van de echte Larry Bishop laten zien, die daar geboeid en gekneveld achter de planken lag, met een sterk gehavende wang

en lippen, waaruit nog druppeltjes bloed te voorschijn kwamen. De gevangenen bandiet keek Raffles met van haat flikkerende ogen aan, en Henderson was volkomen gerustgesteld.

— Wat moet er met dat pak vuilnis gebeuren, mylord? vroeg hij zacht.

— Over de muur, en naar de auto, James. Wij zullen hem eerst in deze zak wikkelen. Bindt hem goed dicht.

Er verliepen enige ogenblikken, gedurende welke Bishop in een grote zak werd gehesen, en toen vervolgde Raffles:

— Ga nu op de stapel planken staan. Til hem op, en schuif hem op de muur. Maar ik zal er eerst overheen klimmen, en hem aan de andere kant van je overnemen. Klaar.

De reus stond reeds op de stapel, en trok Bishop met evenveel gemak naar zich toe, alsof hij een klein kind was geweest. Hij schoof het machteloze lichaam boven op de muur, nadat Raffles langs de paal reeds omlaag was geklommen, liet het wat omlaag zakken, en Raffles ving het lichaam op. Een ogenblik daarna bevond Henderson zich naast hem, en in allerijl droegen zij de gevangene weg.

Het was op dat ogenblik, juist toen zij om de straathoek verdwenen, dat zich een gedaante losmaakte uit de scha-

duw van een oud huis, schuin tegenover de kleine, in de muur gelegen deur.

Het was Wilhelm Schaefer, het Duitse bendelid.

Hij keek de verdwijnenden een ogenblik schamper lachend na, en mompelde toen voor zich heen:

— Ga maar. Ik kan je nu niet volgen, maar wat schaadt dat? Morgen zul je bij me komen, en ik verzeker je, wie je ook zijn moogt, dat ik je een hartige ontvangst zal weten te bereiden. Je zult weten, wat het zeggen wil, Schaefer te willen bedriegen. Ik had je zoëven al kunnen ontmaskeren, maar Schaefer weet wel wat hij doet. Dan zou ik de eer met anderen hebben moeten delen, en nu zal alles anders lopen. Doe maar met Larry Bishop wat jullie willen, daarom bekommer ik mij geen sikkepit. Gooi hem gerust in de gevangenis, des te voordeliger voor mij. Want als Bishop verdwenen is, en ik je schaakmat heb gezet, dan ken ik iemand, die rechten zal kunnen laten gelden om de plaats van de voorzitter in te nemen. Wilhelm Schaefer, het is een goede avond voor je geweest, en je kunt getroost naar je huis teruggaan.

Misschien zou de heer Wilhelm Schaefer dat oordeel nog wel eens herzien hebben, als hij nog maar enkele minuten had gewacht...

HOOFDSTUK VII

HET BEZOEK AAN SCHAEFER

Raffles en Henderson hadden met hun vracht de wachtende taxi juist bereikt, en reeds hield Brand het portier open, terwijl Henderson het lichaam reeds in de taxi schoof.

— Niet zo, James. Die zak is van een heel dicht weefsel, en hij zou kunnen stikken.

Het sombere straatje was zo volko-

men verlaten, dat alles wat volgde kon geschieden, zonder dat er ook maar een enkele getuige bij tegenwoordig was. Henderson maakte het bovenste touw los, Raffles opende de zak, en sloeg hem tot over de schouders van de gevangene terug, toen hij plotseling fluisterend vroeg:

— Waar is zijn das?

Brand liet een lichte kreet horen, van schrik zowel als van ongeduld, en antwoordde even zacht:

— Wat wil je met die das? Die is losgegaan in de korte worsteling, dat heb ik bij het licht van mijn zaklantaren duidelijk gezien.

— Weet je zeker dat hij die das niet aan had, toen wij hem door de gang naar buiten droegen?

— Volkomen zeker. Die das moet zijn afgevallen, terwijl wij hem door de gang droegen.

— Wacht hier, totdat ik terugkom, zei Raffles kortaf.

— Wat ga je doen? vroeg Brand verschrikt.

— Ik wil zien of de das daar nog ligt, ja of neen. Dat ding moet er nog liggen, nietwaar?

— Wel, dat zou ik óók zeggen, antwoordde Brand, die niets liever verlangde dan deze gevaarlijke plek gauw te verlaten. Wat bekommer je je om dat ding? Waarom wil je het hebben?

— Ik sta er volstrekt niet op om het te hebben, Charles. Ik heb meer dan genoeg aan zijn kleren die niet erg fris zijn. Hij heeft de mijne aan, en hij deed niet eens zo'n kwade ruil. Als ik mij wil overtuigen of de das er nog ligt, dan doe ik dat, omdat het tegenovergestelde een gevaarlijke betekenis zou hebben. Praat niet, maar wacht op mij. Ik ben dadelijk terug.

Raffles snelde terug, bereikte het deurtje in de muur, rende naar de loods en opende zonder enige moeite met behulp van zijn voortreffelijke instrumenten, de zware deur naar de hellende gang. Hier pas ontstak hij zijn krachtige zaklantaren, daar hij zich niet de tijd gunde naar de schakelaar van het electricische licht te zoeken, en richtte het schijnsel op de vuile vloer. Driemaal ging hij de gang op en neer, en liet geen enkel plekje ondoorzocht.

— Hier moet de das afgevallen zijn, zegt Brand. Ze is hier niet, en daar zij niet uit zichzelf kan zijn weggewandeld daar hier onmogelijk iemand kan zijn binnentreden, nadat wij vieren er doorheen zijn gegaan, zo staat het vast, dat een van de drie anderen het ding

heeft opgeraapt. Hij heeft toen niets gezegd, hetgeen reeds bewijst, dat hij een sluw en schrandere man is. Waarom kon hij zwijgen? Natuurlijk omdat hij hoopte en verwachtte dat de vondst van die das, die hem heel wat moest verraden, voor hem persoonlijk grote voordelen kon afwerpen, mits hij ze voor zich hield. Zagen de beide anderen daarnaar uit? Ik geloof het haast niet. De man met wie ik sprak, zou het dus geweest zijn? Ik acht hem er toe in staat.

Na deze korte alleenspraak sloot Raffles de deur weer zorgvuldig, en keerde terug langs dezelfde weg die hij zoëven gegaan was.

— Nu? vroeg Brand zacht, toen Raffles in het bereik van zijn stem was.

— Geen das, antwoordde Raffles kort. Laten wij maken, dat we weg komen. Wij zullen het onderweg wel bespreken.

Henderson tilde de gevangene in de taxi, en ging aan het stuurwiel zitten, terwijl Raffles en Brand bij Bishop achter in de auto plaats namen, en de gordijntjes neerlieten.

Ofschoon Henderson zo snel hij kon reed, had hij toch nog bijna een vol uur nodig, om het huis in de Victoria Street te bereiken. Het was toen één uur in de nacht. Snel en ongezien wist de reus Bishop binnenshuis te krijgen, en de bandiet werd opgesloten in de kelder van de centrale verwarming, die expreselijk voor dat doel was ingericht.

Het was hier, dat Bishop eindelijk van zijn prop in de mond en de touwen, die zijn handen en enkels bonden, werd ontdaan.

Hij ging zwijgend op de stoel zitten, die Raffles hem aanwees, en toen begon deze op ernstige toon:

— Je zult hier verscheidene dagen moeten blijven, Bishop, en het is heel goed mogelijk, zelfs waarschijnlijk, dat je van hier regelrecht naar de gevangenis zult gaan. Begrijp je de reden, waarom ik handelde, zoals ik gehandeld heb?

Bishop keek Raffles met half toegeknepen ogen aan en antwoordde langzaam:

— Je wilt natuurlijk mijn plaats innemen als wij de slag gaan slaan in

het huis van Lady Densmore. Maar hoe kun je dat, als je niet eens weet wat we voornemens waren.

— Omdat er natuurlijk zal worden gedaan, wat ik voorstel, mijn waarde Bishop, antwoordde Raffles bedaard, ik kan je wel zeggen, dat zeker zes of zeven van je knapste kornuiten je lot zullen delen.

De gevangene bestudeerde nog een ogenblik het gelaat van zijn tegenstander, en zei toen op dezelfde afgemeten toon:

— Je kunt niemand anders zijn dan Raffles. Jij moet met boze geesten in verbinding staan. Je lijkt op mij, dat het is om bang van te worden, alleen je ogen hebben niet precies dezelfde kleur als de mijne. Was je er op voorbereid?

— Ik had alles wat nodig kon zijn, bij mij, Bishop, ofschoon ik volstrekt niet van te voren wist, dat ik als je dubbelganger zou kunnen optreden. Maar nu de gelegenheid zich aanbood, heb ik er natuurlijk gebruik van gemaakt. En nu laat ik je alleen. Ik zal je aanstonds wat eten laten brengen. En nu zal ik je alleen moeten laten met je gedachten. Mogen zij je niet al te veel pijnigen.

Met die woorden begaf Raffles zich naar de zware ijzeren deur, en wendde zich nog eens om naar Bishop, die niet van zijn stoel was opgestaan, en niet de minste poging deed, zich tegen zijn lot te verzetten.

Raffles en Brand overnachtten in hetzelfde huis in de Victoria Street, terwijl Henderson de auto in de garage ging neerzetten. Het was vrij laat in de volgende ochtend, bijna half negen, toen de beide vrienden opstonden, hun toilet maakten, en het ontbijt gebruikten. Brand, die naar de gevangene was gaan kijken, en hem zijn eten bracht, keerde terug met de boodschap, dat Bishop zeer goed had geslapen en zich in zijn lot scheen te schikken.

— Dan zullen wij eens kriegsraad houden, amice, zei Raffles, die een ogenblik in gedachten verzonken naar buiten in de straat getuurd had, door de tullen gordijnen, en ver genoeg van het

venster af gezeten, om niet van buiten af te worden gezien. Het spreekt vanzelf, dat ik die kerel ga opzoeken, met wie ik gisteren sprak.

— Hoe heet hij?

— Dat weet ik niet.

— Hoe kun je hem dan vinden? riep Brand verbaasd uit.

— Ik heb gelukkig enige aanwijzingen. Hij woont in de Prenslow Street, en die is maar heel kort, zeker geen dertig huizen. Het is een straatje, dat niet ver van Waterloo Bridge uitloopt op de Theems. Hij woont daar met een zekere Kate. Je zult dus zo goed zijn, Charles, een deel van de ochtend te besteden om die straat in het oog te houden, en uit te zien naar een man, van wie ik hier een persoonsbeschrijving laat volgen.

En nu beschreef Raffles tot in de geringste bijzonderheden het uiterlijk van de man, met wie hij de avond te voren gesproken had, zodat 't Brand was, alsof hij hem in levende lijve voor zich zag.

— Het is geen prettig baantje, maar het moet gedaan worden.

— Maar waarom wil je die man gaan opzoeken? vroeg Brand, toen Raffles zweeg.

— Omdat het volstrekt noodzakelijk is, zekerheid te verkrijgen. Ik moet weten waaraan ik mij te houden heb. Ik moet weten of hij het dasje al dan niet heeft gevonden. Was hij het niet, dan zal ik dat gauw genoeg merken, en dan moet ik mijn pogingen bij de anderen herhalen. Was hij het echter wèl...

— Dan kom je misschien niet levend zijn huis uit, Edward, zei Brand op ernstige toon. Want dan heeft hij begrepen, wat er gebeurd is. Anders zou hij zeker wel geroepen hebben en jullie aandacht op zijn vondst hebben gevestigd.

— Dat is ook mijn mening, Charles. Ik verheel mijzelf volstrekt niet, dat ik gevaar loop, en het is juist daarom, dat we enige voorzorgsmaatregelen zullen nemen.

* * *

Het was omstreeks drie uur in de namiddag toen Raffles de Prenslow Street

insloeg, een nauw, kronkelend straatje in de havenbuurt, te slechter naam en faam bekend, en dat bij de politie in een zeer kwade reuk stond. Het krioelde er van allerlei gespuis, leeglopers in alle soorten.

Raffles liep voort als iemand, die de straat zeer goed kent en niet naar een adres hoeft te zoeken. En dat was ook inderdaad niet nodig, want Brand was die ochtend tamelijk snel geslaagd in zijn opdracht, om de persoonlijkheid uit te vorsen van de bandiet, die deel uitmaakte van het bestuur van de Raven.

Hij wist dus dat de man Wilhelm Schaefer heette, een genaturaliseerde Duitser was, hetgeen hij aan zijn accent gemerkt had, al sprak de man nog zo vloeiend Engels en had ook zijn huis weten te vinden of liever de woning van Kate Treslong, bij wie hij zijn intrek had genomen, nadat de grond hem in het zuiden van Londen wat al te warm onder de voeten was geworden.

Tenslotte stond hij stil voor een hoog en smal huis, waarvan het spitse dak wel vijf meter uitstak boven de aangrenzende daken, en ging de openstaande huisdeur binnen.

Kate Treslong woonde op de derde verdieping.

Raffles ging echter niet aanstonds naar boven, maar keek nog eens de straat op en af, glimlachte op een eigenaardige wijze, floot een deuntje, en begon toen de half vermolmde trap te beklimmen.

Die trap kraakte steeds. Al beklom een hond hem, de treden kraakten. Maar nu Raffles er tegenop klauterde, nu had een kat onmogelijk meer leven kunnen maken.

Hij bereikte dan ook de derde verdieping zonder dat iets zijn aanwezigheid had verraden. Hij stak zijn hoofd voorzichtig boven het portaal uit, luisterde scherp toe, lachte eens voor zich heen, en begon toen de trap even zacht weer af te dalen, tot hij op het portaal van de tweede verdieping stond.

Hij wachtte toen bijna een kwartier, en toen klom hij opnieuw naar boven, maar nu op een zodanige wijze, dat de treden kraakten en piepten, dat men het

een paar huizen verder had kunnen horen.

Hij was dan ook nauwelijks halverwege, of op de derde verdieping ging een deur open, en een vrouw stak haar hoofd door de kier, gluurde naar beneden.

— Zo, ben jij het, Bishop? Kom gauw boven. Wilhelm verwacht je al.

— Dat is braaf van Wilhelm, zei Raffles met een kort lachje. Heeft hij goed geslapen, na gisteravond? Maar wat praat ik, dat moet immers wel. Wel komaan, dat is lang geen kwade kamer. Gezellig gemeubeld, fris en helder, zoals de kamerverhuursters zeggen. Mevrouw Schaefer, ik maak u wel mijn compliment. En waar is uw heer en meester? Hij schijnt niet erg jaloers aangelegd te zijn, dat hij mij zo lang alleen laat met een jonge en aantrekkelijke vrouw?

Nu was Kate Treslong al lang aan de venkeerde kant van de veertig jaren. Zij miste vijf tanden, haar neus was tijdens een uiteenzetting met haar eerste man uit het lood geslagen, zij loensde een weinig, en een of andere ziekte had haar haar zozeer gedund, dat zij leek op een slechtgeplukte kip. Er bestaat echter geen vrouw ter wereld, hoe lelijk ook, of zij is toegankelijk voor de vleierij van een knappe, en zelfs van een lelijke man.

Mevrouw Schaefer bloosde dan ook, zoals zij zeker in geen twintig jaar had gedaan en giechelde schutterig:

— Moet jij grapjes maken op de vroege middag, ondeugd? Pas op hoor, of ik vertel het aan Schaefer.

De vrouw wierp een schichtige blik naar de schuifdeuren, die het voorvertrek scheidden van de achterkamer, deed een stap naar Raffles toe, scheen een ogenblik ten prooi aan een heftige gemoedsbeweging, het leek alsof zij iets wilde zeggen, toen verbleekte zij eensklaps en deed een stap achteruit.

De schuifdeur was opengegaan, en Wilhelm Schaefer trad het vertrek binnen. Hij wierp een achterdochtige blik op de vrouw, scheen haar met zijn blikken te willen doorboren, en zei kortaf:

— Ga jij nu maar heen, Kate. Wat ik

met Bishop te bepraten heb, dat kunnen wij beter alleen af.

De vrouw scheen nog iets in het midden te willen brengen, maar een zo dreigende blik uit de ogen van Schaefer trof haar, dat zij zweeg en met gebogen hoofd de kamer uitging, maar niet zonder een snelle en waarschuwend blik te hebben geworpen op de man, die haar zoëven tot de gelukkigste vrouw van de wereld had gemaakt met een paar onnozele woorden.

Toen viel de deur achter haar dicht.

De beide mannen, alleen tegenover elkander staande, keken elkaar een ogenblik strak aan en toen begon Schaefer, schijnbaar achteloos:

— En nu kom je me zeker meedelen Bishop, wat je plannen zijn? Gaat de zaak bij Lady Densmore nog door?

— Dat spreekt vanzelf.

— Het doet mij genoegen, dat ik het hoor. Voordat ik het vergeet, ik zie dat je je dasje gelukkig weer hebt teruggevonden. Je was het gisteravond kwijtgeraakt, nietwaar?

Dat was nu van mijnheer Schaefer niet bijzonder handig, want nu wist Raffles onmiddellijk, dat hij aan het goede, of liever aan het juiste adres was. Hij vertrok geen spier van zijn gelaat, toen hij kalm antwoordde, een pas naar het raam doende:

— Je hebt gelijk, Schaefer, ik verloor mijn strikdasje gisteravond. Hoe weet je dat zo?

— Wel, ik heb het gevonden, antwoordde Schaefer langzaam. Hier is het. Je hebt zeker uit je neus gebloed?

— Neen, uit mijn mond. Het was een klap. Ik kreeg hem van... je raadt nooit wie.

— Zeg het maar.

— Van John Raffles in eigen persoon.

Weer keken de beide mannen elkander doordringend aan, en plotseling klapte Schaefer snel achtereen een paar malen in de handen. De schuifdeuren vlogen open, en daar stonden drie mannen, twee met revolvers, een met een groot dolkmes gewapend, die Raffles direkt herkend van de avond te voren. Hij wist zeker ze te hebben gezien in de vergaderzaal.

Zij bleven zwijgend wachten op de bevelen van Schaefer, gereed om toe te springen, en deze zei met een wrange glimlach:

— Dat komt er van, als men dasjes verliest, mijnheer John Raffles. Nietwaar, de naam bereikt immers het goede kantoor?

— Geraden, antwoordde Raffles glimlachend. Je bent toch werkelijk slimmer dan ik dacht, Schaefer, en ik ben overtuigd, dat je het als lid van de Bende der Raven ver... zoudt brengen, als ik er geen stokje voor stak. Je bent een gevaarlijk heerschap, en het zal hoog tijd worden, dat er een einde aan je carrière wordt gemaakt.

Schaefer werd grasgroen van woede, gromde een paar vloeken in zijn moedertaal, en zei dreigend:

— Ik weet wat je waard bent, Raffles, maar nu zal er toch iets met je gebeuren, waarop je niet hebt kunnen rekenen. Je zult dit huis niet levend verlaten. Je weet veel, maar je weet toch niet wat dit voor een huis is.

— Een soort rattenval, antwoordde Raffles schouderophalend. Het staat dicht aan het water, en ergens beneden zal wel een valluik zijn of zo iets, waardoor je mijn lijk zoudt hebben geworpen, als je mij eerst had gedood. Maar zover zijn we nog niet. Ik zie daar beneden een politieagent heen en weer wandelen, en schieten is toch wel wat gevaarlijk.

— Maar met een mes gaat het ook wel, brulde de kerel op de drempel, die dit wapen in de vuist geklemd hield, en hij was met een enkele sprong bij Raffles, en stak hem het mes in de borst, tenminste, dat scheen zo. Want het lemmet knapte vlak bij het heft als glas af, en Raffles riep lachend uit:

— Een oude truc, mannen. Ik wist waar ik zou belanden, en ik heb mijn maliënkolder aangetrokken.

Hij liet een fel gefluit horen en op hetzelfde ogenblik was het alsof er een soort aardbeving plaatsgreep. Een natuurkracht wierp zich op de mannen daar in die kamer, die neervielen, als halmen, door de zeis geveld. Het was Henderson, die, in een keurige politie-

agentenuniform gestoken, met zijn gum-miknuppel in het rond sloeg. Brand, evenzo gekleed, behoefde hem nauwelijks te helpen. Toen Schaefer tot het besef van de toestand kwam, en met een schorre kreet naar zijn revolver tastte, was het al te laat. Raffles velde

hem met een geweldige vuistslag ter aarde. De strijd, als men het zo noemen wil, had geen volle minuut geduurd. Een kwartier daarna was het vijftal veilig opgeborgen in het naastbijzijnde politiepouwhuis. Voor een gedeelte had Raffles zijn woord reeds gehouden.

HOOFDSTUK VIII

WIE HET LAATST LACHT...

Het was op de avond van het grote feest, hetwelk Lady Densmore gaf, en het middagmaal was juist beëindigd, toen zich een inspecteur van politie liet aandienen bij het grafelijk echtpaar. Gravin Densmore schrok, toen de bediende haar dit bezoek kwam aankondigen, maar zij liet niettemin de inspecteur dadelijk bij zich komen, daar zij wel begreep, dat hij kwam in verband met het feit, dat er die avond enige detectives zouden toezien, dat er geen be-roving zou kunnen plaatsvinden.

De politiemann, die vrij zenuwachtig scheen te zijn, en herhaaldelijk aan zijn kort kneveltje plukte, begon met radde stem te praten, zodra hij tegenover de gravin zat.

— Het spijt mij dat ik u moet lastig vallen, mylady, maar er hebben zich in de loop van de dag feiten voorgedaan, die het noodzakelijk maakten, dat wij dadelijk onze maatregelen namen. Het is u natuurlijk niet onbekend, dat er zich elementen in onze stad ophouden, die het er op hadden toegelegd, misbruik te maken van de omstandigheid, dat velen uwer gasten hier vannacht al hun sieraden zullen komen vertonen. Ik denk daarbij vooral aan Râmah Glandor, de vorst van Indrapore, het was vooral daarom, dat wij toestemming hadden gegeven, vijf geheime agenten over de verschillende vertrekken in dit huis te verdelen, die een oogje in het zeil moeten houden. Ik vraag u, om te beginnen, mylady, of die lieden reeds zijn aangekomen?

— Zoëven, inspecteur, aan de achter-

zijde van het huis, antwoordde de gravin ontdaan. Dat was toch goed?

— Dat was uitstekend, mylady. Hoe minder zij gezien worden, hoe beter. Maar ik zelf wil aanstonds die mannen nog eens nauwkeurig in ogenschouw nemen. Zij zullen zich duchtig voor mij moeten legitimeren. De kans bestaat namelijk, dat John Raffles zich onder hen bevindt...

— Wilt ge daarmee zeggen, dat die man voornemens is... vanavond bij ons binnen te dringen?

— Dat is een uitgemaakte zaak, mylady. Een dag of drie geleden arresteerde de politie een vijftal mannen in een oud huis in de Prenslo Street, en onder hen bevond zich een zekere Schaefer. Het staat vast dat die mannen behoren tot de Bende der Raven. Ik wil er geen geheim van maken, dat het Raffles in persoon was, die deze arrestatie mogelijk maakte. Nu hebben deze mannen tot dusverre hardnekkig gezwegen aangaande de omstandigheden, die tot hun arrestatie voerden, maar juist vanmiddag heeft Schaefer « doorgeslagen » zoals wij het met een vakterm noemen. Hij is aan het praten gegaan, hij heeft ons het komplot onthuld, hetwelk tegen enige van uw gasten was gericht, en het mooiste was, dat Raffles zelf van plan was, hier vanavond zijn slag te slaan.

— Verschrikkelijk, steunde de gravin.

— Het is duidelijk, dat Schaefer dit uit wraakzucht heeft verklapt, aldus ging de inspecteur voort. Nu hij zelf de vruchten niet kan plukken, gunde hij ze natuurlijk ook niet aan een man, die

hem ons in handen had gespeeld. Maar er is nog meer. Schaefer deelde in zijn bekentenis nog mede, dat Raffles, die onder een vermomming toegang had weten te verkrijgen tot een vergadering van de bendeleden, kans heeft gezien, een van de aanvoerders, een zekere Larry Bishop, in zijn macht te krijgen, gevangen te houden, en, daar hij enigszins op hem geleet, zijn plaats in te nemen. Het is dus volstrekt niet onmogelijk, zo vervolgde de inspecteur, dat Raffles zal trachten, nog altijd onder het mom van die Bishop, hier vanavond binnen te dringen. Het is dus volstrekt noodzakelijk, dat de uiterste werkzaamheid in acht wordt genomen. Daarom ook moet ik mij persoonlijk overtuigen van de betrouwbaarheid dier vijf detectives. Bishop en zijn vrienden waren voornemens, reeds in de loop van de dag hier in huis binnen te dringen. Het is u misschien bekend dat de kelder, ik meen de wijnkelder, in verbinding staat met andere kelders van aangrenzende huizen.

— Maar die deuren zijn reeds lang dichtgemetseld, riep de gravin hevig verschrikt.

— Dat zijn zij, mylady maar, helaas, door metselaars, die deel uitmaken van de bende. Maar maak u niet ongerust, het is juist mijn voornemen, dit met een van mijn mannen, die in de vestibule op mij wacht en met de detectives dadelijk te gaan onderzoeken; maar niet dan nadat ik zekerheid heb, dat Raffles zich niet onder hen bevindt.

De inspecteur schelde, een kamenier-tje trad binnen en de gravin zelve gaf haar het bevel, de vijf geheime agenten te verzoeken, zich aanstonds naar de kleine, blauwe salon te begeven.

Er verliepen omstreeks vijf minuten, gedurende welke de gravin nauwelijks op haar stoel kon blijven zitten, en toen traden er vijf mannen binnen, allen in een onberispelijk gesneden rok gestoken, maar toch voor de scherpzinnige beschouwer aanstonds hun ware aard verradend. Zij hadden rode, verweerde gezichten, grote voeten, stevige werkhanden, en dat zekere, ondefinieerbare uiterlijk van de politiepeurder.

De inspecteur zette in korte woorden nogmaals uiteen wat de reden van zijn komst was, en onderzocht vervolgens met de grootste nauwkeurigheid de papieren en penningen van de vijf politiemannen. Toen zei hij kortaf:

— Het is in orde. En voor gij u onder de gasten gaat mengen, zullen wij allereerst eens een onderzoekstocht gaan doen naar de kelder. Het is mogelijk, dat Raffles zich daar verscholen heeft met een of meer van zijn helpers.

De agenten knikten zwijgend, de inspecteur boog hoffelijk voor de gravin, en toen verliet het zestal de salon, daalde langs de achtertrap naar het souterrain af, nam onderweg de politieagent mee, die in de vestibule liep te ijsberen, en zich blijkbaar knapjes verveelde en daalde tenslotte af naar de wijnkelder, nadat de sleutel bij de butler was gehaald. Het onderzoek duurde bijna een half uur, en toen trad de inspecteur opnieuw bij de gravin binnen.

— Van de zijde van de kelder hebben wij in ieder geval niets te duchten, mylady. Wij hebben er ieder hoekje en ieder gaatje doorzocht, en de deuren of beter gezegd, de openingen, waarin de deurkozijnen waren geplaatst zijn nog even stevig dichtgemetseld als zij het van het begin af aan geweest zijn. Er is geen sprake van, dat daar een aanval kan worden gewaagd, maar in ieder geval heb ik voor alle zekerheid een van de rechercheurs daar achter gelaten, die mij onmiddellijk moet komen waarschuwen, wanneer hij achter de muur enig verdacht gerucht hoort. Wat mijzelf aangaat, ik zal mij nu maar terugtrekken, want het moet voor uwe gasten minder aangenaam zijn, hier een politiebeampte in uniform te zien.

— Het is een ellendige geschiedenis, mijnheer, klaagde de gravin. Ik wilde dat de politie ons eindelijk eens verlostte van die vreselijke Raffles.

— Mijnheer Baxter doet wat hij kan, mylady, hernam de inspecteur op bescheiden toon, en toen nam hij met een diepe buiging afscheid. Met een bezwaard hart richtte de gravin haar schreden naar de balzaal, waar reeds een tachtigtal gasten bijeen waren en waar het fon-

kelde van goud en juwelen. Men zag er enige generaalsuniformen, de toiletten der dames waren van onschatbare waarde, maar boven allen schitterde Râmah Glandor. Hij droeg een wit zijden gewaad, rijkelijk met goud geborduurd, op zijn borst schitterden al zijn ordeteken, waaronder een ster ter grootte van een kindervuist, uit louter diamanten samengesteld, en zijn zijden hoofddoek werd bijeengehouden door een saffier van buitengewone grootte.

Er was ongeveer een uur verstreken, toen de gravin, bij het voorbijgaan van een der grote spiegels in de balzaal, eensklaps bleef staan, alsof zij door een slang gebeten was, en een doordringende kreet slaakte.

Haar ogen waren op haar kapsel gevestigd, waar, naar zij zeker wist, een uur geleden een kostbare diadeem had gefonkeld, ter waarde van 15.000 pond sterling.

Die diadeem was weg.

Zij dreigde flauw te vallen, maar duwde plotseling de verschrikte en belangstellende gasten van zich af en ijde de balzaal uit, op de voet gevolgd door een groot aantal gasten, die haar tot in haar boudoir volgden. Hier slaakte de gravin haar tweede, ijselijke gil. Er was wel reden toe, want haar secretaire was door een meesterhand keurig geopend, en alle kostbaarheden, die zij onmogelijk had kunnen aandoen, eenvoudig omdat er geen plaats meer voor was, waren er uit verdwenen. Nauwelijks had men dit kunnen constateren, of de Indische vorst slaakte een soort gebrul, en staarde met uitpuilende ogen naar zijn borst: het diamanten ordeteken, ter waarde van een burgermansfortuin, was verdwenen. En hij herinnerde zich heel goed, dat het

op zijn borst bevestigd was geweest, toen hij zich met de anderen naar de bijna flauwgevallen gravin had begeven.

Een ogenblik daarna ontstond er wederom een ware paniek, want deze dame miste een kostbaar sieraad uit haar kapsel, gene een onschatbare armband, een derde weer haar halssnoer van parels. En zo groot was de opwinding, zo verbijsterend de schrik, dat er wel tien minuten verlieten, alvorens iemand op de gedachte kwam, de geheime agenten ter hulp te roepen, onder wier ogen die brutale roof moest hebben plaats gevonden.

Men ging overal naar hen zoeken... het was alsof zij door de grond waren gezonken. Pas een half uur daarna herinnerde de gravin zich, dat zij zich naar de kelder hadden begeven. De butler ging de deur openen, en men vond de vijf agenten in weinig schilderachtige houdingen door de kelder verspreid en in diepe slaap gedompeld. In een slaap, waaruit zij pas een volle dag later zouden ontwaken...

Maar de volgende dag kreeg mijnheer Baxter een kort briefje van de volgende inhoud:

« Hooggeachte Heer,

Wilt gij thans wel erkennen, dat het toch beter geweest zou zijn, mijn hulp te aanvaarden? Ik heb U nu een zestal bendeleden in handen kunnen spelen, het hadden er veel meer kunnen zijn. Zoek niet naar de gestolen juwelen van Lady Densmore's gasten, zij zijn veilig in mijn bezit. Want men zal het nu wel begrijpen,... de zogenaamde inspecteur van politie was niemand anders dan de gene, die zich noemt.

met verschuldigde hoogachting
JOHN RAFFLES. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Kelder des Doods

HASSELT

Gedrukt in België

77.972 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

GEHEEL NIEUWE SERIE
10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.— of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Muskietiers in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49,50, nu **VOOR SLECHTS f. 29,50**, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29,50 of 1e termijn.

Men vermeide : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266